

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#)

[i/catalunya_cristiana](#)

www.catalunyacristiana.cat

[@catalunyacristiana.bsky.social](#)

[@catoristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Un estiu d'oportunitats

Entitats d'Església com la Fundació Pere Tarrés, la Fundació Verge Blanca o l'Esplai Chanut treballen per oferir activitats de lleure per a tots els infants i adolescents, sense exclusions

P 8-12

@Fundació Verge Blanca

L'ENTREVISTA

“La veu fundacional d'Europa diu que els conflictes s'han de resoldre amb la negociació”

Pere Brunet, investigador del Centre Delàs

P 24-28

CULTURA

Cursos Bíblics d'estiu a Tarragona

P 38-39

SUMARI

6 JULIOLL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

Entrevista a Pau Jorquera, nou director de l'Escolania de Montserrat

"El patrimoni de música litúrgica que
tenim a Catalunya és immens"

18-19

En memòria del beat Gaspar de Bono

Un foc espiritual que continua cremant al cor de l'antic Regne d'Aragó

16-17

Lleó XIV presideix el Jubileu dels seminaristes, bisbes i sacerdots

El Pontífex els ha agraït la valentia d'acceptar "la invitació del Senyor a entrar al Seminari"

20

Les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül presenten la memòria 2024

La Companyia denuncia l'impacte de la manca d'habitatge digne en els col·lectius més necessitats

EDITORIAL

Espai educatiu privilegiat

En la formació de tot infant i jove l'ensenyament reglat és la part més important, però a ningú no se li escapa que les activitats organitzades fora de l'horari lectiu, amb finalitats lúdiques i educatives, també són una peça clau, sobretot en una època, l'estiu, en què, amb la finalització del curs escolar, molts es veuen abocats a quedar-se a casa o vagarejar pel carrer.

Practicar un esport, assistir a un esplai, a un cau, fer música, dibuix o aprendre idiomes són un luxe per a moltes famílies que no s'ho poden permetre, i això que són del tot necessàries per a la formació integral. Encara més: són un espai privilegiat a nivell educatiu perquè permeten abordar aspectes que depassen l'aula. Catalunya ha estat pionera en el reconeixement del valor educatiu que té el lleure per als infants i adolescents, sobretot perquè millora les seves competències personals i socials. Per això, segons un informe de la Síndica de Greuges, "és important que esdevingui un dret universal; és a dir, que tots els infants i adolescents que volen participar en activitats de lleure puguin fer-ho, d'acord amb les seves necessitats, sense barreres ni diferències socials". Des de fa molts anys, entitats vinculades a l'Església com la Fundació Pere Tarrés, la Fundació Verge Blanca o l'esplai Chanut, dels jesuïtes, impulsen beques per garantir que el lleure educatiu no sigui un forat negre en la vida de molts infants i adolescents. En aquest estiu 2025 contribuïm, doncs, a no deixar cap nen enrere.

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana a les Xarxes

PAPA LLEÓ XIV ✕

@Pontifex_es

25/06/2025

Encomanem a la misericòrdia de Déu les víctimes del vil atemptat terrorista contra la comunitat grecoortodoxa de l'església de Mar Elias a Damasc, i elevem les nostres pregàries pels ferits i familiars. Als cristians del Pròxim Orient els dic: soc amb vosaltres! Tota l'Església és amb vosaltres! No apartem la mirada de Síria; continuem oferint-li suport mitjançant gestos de solidaritat i un renovat esforç per la pau i la reconciliació

BERNAT VIVANCOS ✕

@BernatVivancos

25/06/2025

Compositor

Relleu a la direcció del cor de l'Escolania de Montserrat: la discreció que ha caracteritzat en Llorenç Castelló contrasta amb la qualitat del seu mestratge. Va ser la meua mà dreta quan en vaig ser director, tasca excel·lent que de ben segur continuarà en Pau Jorquera

IHAB HASSAN ✕

@IhabHassane

25/06/2025

Palestí cristià

Més imatges horribles del pogrom dels colons israelians contra el poble cristià de Taybeh, Ramal·lah, a Cisjordània, on els colons van calar foc a cases i vehicles

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

L'ESCOLA CRISTIANA DE CATALUNYA PREPARA EL 50È ANIVERSARI

La Fundació Escola Cristiana de Catalunya reunia el 19 de juny un grup de consagrades i consagrats, entre ells religiosos i preveres, presidits per l'arquebisbe Joan Planellas. Uns dies després, dilluns 30 en una entrevista al programa *Sense distància*, el cap de l'Àrea d'Identitat i Missió de l'entitat, Eloi Aran, va destacar que aquest fòrum "ha estat l'impuls i el punt de trobada del document fundacional, *L'escola cristiana que volem*, del 1976". El també arquitecte i teòleg va reivindicar "la sinodalitat perquè l'Escola Cristiana

de Catalunya es refundi i miri endavant" gairebé 50 anys després del seu naixement.

Eloi Aran va comentar que l'Escola Cristiana "té noves inquietuds, ara amb un grup d'experts que va elaborant documents nous sobre educació i evangelització". Com a balanç, va dir que "aquest curs ha estat el del pelegrinatge, amb experiències a Taizé, a Montserrat i a Roma, on van anar 170 docents en el marc del Jubileu". La fundació dona suport al programa *Escola de família*, presentat per Olga Vallejo els dissabtes de 9 a 10h.

Zoom MACIÀ GRAU

@Marc Font / Abadia Montserrat

En el marc de les celebracions del Mil·lenari de Montserrat, el 23 de juny el monestir va acollir una jornada de reconeixement a la figura de l'abat Oliba. L'acte va comptar amb la presència dels Reis d'Espanya i d'un gran nombre d'autoritats eclesiàstiques i polítiques, que van assistir a la conferència *Valors benedictins, una contribució a la pau*.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

8 de juliol del 2004

A Barcelona, en el marc del Fòrum Internacional de les Cultures, s'inaugura el Parlament de les Religions del Món

Des del monestir

Sant Tomàs More

JOSEP MIQUEL BAUSSET

Monjo de Montserrat

El 22 de juny vam celebrar la festa de sant Tomàs More. Nascut el 1478 a Londres, estudià Lleis a Oxford i va ser membre del Parlament, viceministre del Tresor i *speaker* a la Cambra dels Comuns i també canceller del Ducat de Lancaster.

More va ser un humanista que posseïa amplis coneixements, tant en lleis, com en art i en teologia. Apassionat per la música i la pintura, la seva obra més important és *Utopia*, publicada el 1516. Casat amb Joana Colt, va tenir 2 filles i 1 fill, i n'adoptà un altre. En morir la seva esposa, es casà amb Alícia Middleton.

El 1529 va rebre el màxim càrrec de la magistratura britànica, lord can-

La seva consciència no li permetia aprovar allò que el rei li exigia

celler del regne d'Enric VIII. Quan la seva carrera i la seva reputació havien arribat al seu punt més alt, el rei Enric VIII li va demanar que l'ajudés a aconseguir la nul·litat matrimonial amb Caterina d'Aragó. More sabia que el rei era capriciós i que el matrimoni era perfectament vàlid i que per tant no hi havia cap motiu per anul·lar-lo, pel fet que Enric VIII s'hagués enamorat d'Anna Bolena.

Per això el 16 de maig de 1532 Tomàs More va renunciar al càrrec de lord canceller de la corona i es retirà de la vida pública, ja que la seva consciència no li permetia aprovar allò que el rei li exigia.

El 1534 li van exigir jurar l'Acta de Supremacia, que rebutjava l'au-

toritat del Papa sobre els cristians d'Anglaterra. Però More no va voler jurar aquest nou caprici del rei i va ser empresonat a la Torre de Londres. Durant els 15 mesos que va durar el seu captiveri, More escriví el *Diàleg de la serenitat en temps de tribulació*, que farien bé de llegir els nostres polítics. Acusat d'alta traïció i condemnat a mort, Tomàs More va ser decapitat a la Torre de Londres el 6 de juliol de 1534.

Que sant Tomàs More, que és model de rectitud i d'honestat en l'exercici de la vida pública, faci que els polítics que ens governen siguin sol·lícits pels més necessitats, i honestos i justos en la seva tasca de servei als ciutadans. ■

Contrapunt

Les ciutats invisibles

XAVIER ANGOSTO

Tècnic d'Emergències Sanitàries

Vaig començar a treballar a la nit fa prop de 40 anys, primer a Mercabarna amb el meu pare, i després en una cooperativa de transport sanitari que treballa pel Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya (SEM).

Després de tots aquests anys coneixes un món gairebé invisible als ulls de la majoria de la ciutadania. Arribat el capvespre —quan la majoria de les famílies estan entorn de la taula per sopar— nosaltres comencem a treballar fins l'endemà, alguns en torns de 24 hores.

Sovint no ens adonem de la importància de centenars de milers de persones que treballen per a nosaltres a la nit: a Mercabarna, a Mercator, als hospitals, als serveis de

Arribat el capvespre, nosaltres comencem a treballar fins l'endemà

neteja, els bombers, la policia, els mossos d'esquadra, la guàrdia urbana, el SEM, els transportistes i els reposadors dels lineals dels supermercats, en l'oci nocturn, a les benzineres, els repartidors de menjar a domicili, els taxistes, etc. Hi ha molta gent que no veuràs mai, però sense la qual no funciona la nostra societat. A més a més, a totes aquestes persones, cal afegir les que viuen sense llar, al carrer.

En el meu cas, al SEM, sovint formes part de tot un conjunt de persones que vetllen per la teva seguretat. Veus la crueta de la nit: accidents, suïcidis, maltractaments, solitud, crisis d'ansietat d'infants d'entre els 6 i els 12 anys, drogoaddicció, etc.; però també el suport mutu en

el treball nocturn (la nit fa famílies), la confiança de moltíssimes persones que et permeten entrar en la privacitat de les seves llars, l'agraïment per uns instants d'ajut, de consol.

Treballar a la nit té un preu, i no ho dic pensant en el fet que es cobra més, sinó en el cost familiar i humà que té: la conciliació, els canvis de ritme, les malalties físiques i psíquiques professionals... No som homes i dones "de pedra", però hem de viure aquestes realitats.

La nit és la gran desconeguda, els hospitals són ciutats que mai tanquen, hi ha bars i restaurants que sempre estan oberts... Pensa en totes aquelles persones que fan possible la teva vida i, quan et creuis amb elles, regala'ls un somriure. ■

El camí de tots els batejats passa per estimar els altres de forma incondicional, arribant, si cal, a l'extrem

Per amor

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

En moltes ocasions lamentem que la societat en què vivim sigui tan individualista i estigui allunyada dels valors de l'Evangeli. Tanmateix, de tant en tant, ens sorprenen notícies que mostren que l'ésser humà és bo i pot actuar amb una generositat extrema. Són signes de la presència de Déu entre nosaltres.

L'Adrià Montoro, un jove de trenta anys d'Olesa de Montserrat i voluntari de Càritas, va decidir donar un dels seus ronyons, de manera totalment desinteressada, a persones anònimes. L'Adrià explica que allò que el mou a actuar així és, senzillament, l'amor vers els altres. I afegeix que Crist és la seva inspiració, perquè en Jesús, que ha donat la vida per nosaltres, ha trobat la forma més gran d'expressar l'amor.

El gest d'aquest jove ens mostra la veritable essència de l'Evangeli. El Senyor ens diu: "Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels

seus amics" (Jn 15,13). Aquesta afirmació del Senyor ens marca el camí a tots els batejats. Un camí que passa per estimar els altres de forma incondicional, arribant, si cal, a l'extrem. L'Adrià Montoro ho fa fet de manera extraordinària, ja que en el seu cas ha donat en vida un ronyó a una persona que no coneix, però cap a la qual mostra el seu immens amor. L'Adrià ha encarnat amb radicalitat les ensenyances de Nostre Senyor Jesucrist.

Vivim un temps en què l'individualisme i la cultura del "jo" ens poden fer tancar en nosaltres mateixos. L'Adrià ens recorda, amb la seva acció, que l'amor cristià no és només una paraula bonica, sinó un amor radicat en l'amor de Déu, una força que ens empeny a estimar els altres amb una generositat extrema en cada moment de la vida.

També vull aprofitar aquestes línies per posar en valor la donació d'òrgans. Sovint, quan en parlem, ho fem en termes mèdics o legals. Arabé, per a nosaltres, els cristians, és també un acte de caritat profunda. És la possibilitat de donar vida, d'estimar més enllà de la pròpia existència, com ho ha fet l'Adrià, amb llibertat i amb convicció. Pensem quan donem sang, ho fem de cor, a canvi de res, però sabent que salvarem vides. I quan ho fem, entrem en una cadena de generositat preciosa i tenim el privilegi

de formar-ne part. Fem que aquesta cadena no s'aturi quan deixem de respirar, fem que altres puguin allargar la seva vida amb els nostres òrgans. Que entranyable és el batec d'un cor regalat!*

Testimonis com el de l'Adrià ens esperonen a demanar a Déu una més gran capacitat d'estimar-lo a Ell i els germans, com ho va fer Jesucrist, que va donar la vida per nosaltres. Tant de bo siguem testimonis d'aquest amor que salva i transforma. Hem d'emmirallar-nos en aquells que, moguts per la fe o per la compassió humana, es decideixen a donar-se als altres. Cadascú de nosaltres pot preguntar-se: què em mou a ajudar el proïsme?

Benvolguts germans i germanes, donem gràcies a Déu pel do d'aquests germans nostres que estimen fins a l'extrem. Que Déu els beneeixi, els doni la pau i els ompli el cor d'alegria. Demanem al Senyor que ens faci el do d'imitar gestos generosos com el d'aquest jove. ■

FEU-VOS DONANTS D'ÒRGANS:

Cada estiu, diverses entitats vinculades a l'Església ofereixen casals i colònies gratuïtes per garantir el dret al lleure dels infants en situació de vulnerabilitat

EL LLEURE A L'ESTIU, UN DRET ESSENCIAL

MACIÀ GRAU

Hi ha infants que poden passar-se els mesos de juliol i agost sense cap contacte educatiu, sense jugar amb altres nens, i sense vacances." Així de contundent es mostra Òscar Costa, gerent de la Fundació Verge Blanca —del bisbat de Lleida—, a l'hora d'explicar la importància d'oferir espais de lleure gratuïts durant l'estiu als infants i joves en situació de vulnerabilitat. Amb aquest objectiu, la seva fundació i altres entitats també vinculades a l'Església, cada any posen en marxa diverses campanyes per aconseguir que cap infant es quedi enrere.

@Fundació Pere Tarrés

L'estiu és
Perè Tarrés

COLÒNIES / CASALS
CURSOS D'ESP
VACANCES EN FAMÍ
CURSOS MON
CURSOS DE LLEU
BEQUES IN
LNERAE

El 21 de juny van començar les colònies i els casals d'estiu de la Fundació Perè Tarrés.

Un clar exemple el trobem en la Fundació Pere Tarrés, que impulsa la campanya “Transforma el seu estiu”. A través d’aquesta, ofereix un programa de beques perquè els nens i nenes en situació vulnerable puguin gaudir del lleure sense cap cost econòmic. L’any passat, més de 6.500 infants i joves van rebre una beca de la Fundació Pere Tarrés. Aquest estiu, esperen superar els 7.000 beneficiaris.

També a Barcelona, l’Esplai Chanut, de la Comunitat Cristiana Sant Pere Claver del Clot, ofereix activitats de lleure als infants i joves del barri. Han trobat en aquesta comunitat un espai segur on créixer. Gràcies a l’esforç dels monitors, voluntaris i educadors que formen part d’aquestes entitats, per a molts nens l’estiu no serà un temps de solitud, sinó d’oportunitats. Perquè com reconeixen, el lleure no és un luxe, sinó un dret essencial.

ARRENQUEN LES COLÒNIES I ELS CASALS D’ESTIU DE LA FUNDACIÓ PERE TARRÉS

El 21 de juny passat es van iniciar les colònies i els casals d’estiu de la

Fundació Pere Tarrés, en les quals podran participar també els infants i joves en situació de vulnerabilitat de Barcelona, Catalunya Central i Tarragona (on l’entitat té les seves delegacions), gràcies a la campanya de beques que ofereix. Alana Hurtado, coordinadora de campanyes socials de l’entitat, explica que l’objectiu de les beques és que tothom pugui gaudir del lleure i que els infants visquin un estiu digne, malgrat “la vulnerabilitat econòmica o la inestabilitat d’habitatge, ja que molts dels infants que atenem viuen en habitacions en unes condicions climàtiques molt complicades”. És per això que les famílies, com diu Hurtado, expressen un profund agraïment per aquesta iniciativa: “Ens diuen que sense la beca, els nens no tindrien vacances”. Com explica, la situació s’agreuja sobretot al mes d’agost, quan la majoria dels serveis estan tancats, i “molts nens s’han de quedar a casa a càrrec d’altres menors”. La possibilitat d’anar a l’esplai sempre és rebuda amb un gran agraïment: “Al final el que pretenem és que hi hagi una continuïtat quan s’acaba l’escola, ja que hi ha el perill que es trenqui la

rutina del curs, on tenen l’espai de l’escola, un centre obert, l’àpat garantit...” afegeix Hurtado.

A través de les inscripcions que realitzen les famílies abans de l’estiu, l’entitat valora la millor opció per a l’infant, que pot decidir si va al casal, a l’esplai o a les colònies, que acostumen a durar una setmana. “Sempre busquem el que millor s’adapti a les seves necessitats, i al que creiem que pot ser més convenient per al seu fill o filla”, diu Hurtado, que també destaca la importància dels àpats que s’ofereixen als esplais, ja que “hi ha infants que no saben si, fins l’endemà, podran tornar a menjar com cal”. L’impacte positiu que tenen les colònies i les sortides que organitza la fundació a l’estiu fa que molts d’ells ja esperin tot l’any per tornar-hi: “Quan comencem a rebre sol·licituds, molts nens ja pregunten quan tornaran a les colònies, a veure els seus amics, a fer piscina, tallers, sortides...”, recorda Hurtado. El fet de veure els mateixos nens que tornen any rere any, però, té una doble vessant, ja que, com diu la mateixa coordinadora, si es continua donant una beca significa que la família en-

Durant l’estiu, prop de 200 infants en situació de vulnerabilitat passen pels casals i les colònies de la Fundació Verge Blanca.

cara està en una situació vulnerable.

FUNDACIÓ VERGE BLANCA: QUAN LES VACANCES EDUQUEN

Un altre dels aspectes que fan del lleure un dret imprescindible és l'experiència educativa que poden oferir els monitors dels casals i les colònies d'estiu. Aquesta situació ens l'explica de primera mà el gerent de la Fundació Verge Blanca, Òscar Costa, que reconeix que si els infants no tenen accés al lleure, encara es podrien ampliar més les desigualtats: "Hi ha infants que es poden passar els mesos de juliol i agost sense cap contacte educatiu, sense contacte amb altres infants, no tenen vacances, no gaudeixen de cap tipus d'activitat, ni extraescolar ni de lleure... i això s'acumula. Hi ha un estudi que demostra que els infants que no han gaudit ni dels caps de setmana, ni de l'esplai, ni de colònies, ni d'activitats extraescolars, arriben a tenir un diferencial de 500 hores educatives respecte d'altres companys que sí que ho fan. Això el que fa és agreujar una mica més encara la desigualtat que hi pot haver entre ells".

Per fer-hi front, de la mateixa manera que la Fundació Pere Tarres posa en marxa la campanya de beques, la Fundació Verge Blanca impulsa el programa "Vacances per créixer" des de l'any 2012. La campanya està pensada per oferir lleure gratuït a joves i infants de Lleida, la majoria derivats per entitats com Càritas, Creu Roja o parròquies amb projecte social. Aquesta iniciativa és possible gràcies al suport econòmic de l'administració pública però també de la privada, a través de Save The Children i la Fundació "la Caixa".

Durant l'estiu, prop de 200 infants passen pels casals i les colònies de la Fundació Verge Blanca. Com explica Costa, té un objectiu que va molt més enllà de l'entreteniment: "No es tracta només de fer-los passar l'estona, sinó d'empoderar-los i oferir-los una experiència que els ajudi a créixer amb dignitat i autoestima."

En la mateixa línia que Alana Hurtado, Costa també destaca la importància del fet que els nens no es quedin sols a casa amb la responsabilitat de tenir altres menors al seu càrrec. "Encara hi ha massa adolescents de 13, 14 i 15 anys que s'han de responsabilitzar d'infants de 8 i 9 anys durant

l'horari laboral dels seus pares. Volem treure'ls aquesta responsabilitat que no haurien de tenir."

Tot i que Costa reconeix que la situació ha millorat des del 2012, explica que entitats com Càritas cada any continuen trucant a la porta de la fundació, demanant més places per acollir més nens.

L'ESPLAI CHANUT, UN ESPLAI AL SERVEI DE QUI MÉS HO NECESSITA

Un dels grans exponents a Catalunya pel que fa al lleure per a infants en situació de vulnerabilitat el trobem a Barcelona, on la Comunitat Cristiana Sant Pere Claver va crear els esplais Lluís Maria Chanut i Joan Sunyol. Albert Florensa, president de la comunitat, coneix bé la trajectòria de

ALANA HURTADO
"Moltes famílies ens diuen que sense la nostra beca, els nens no tindrien vacances"

ÒSCAR COSTA
"No es tracta només de fer-los passar l'estona, sinó d'oferir-los una experiència que els ajudi a créixer amb dignitat i autoestima"

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

ALBERT FLORENSA “El lleure és un espai de pau i d'educació profunda”

l'Esplai Lluís Maria Chanut, perquè l'ha viscuda gairebé des del seu inici. Aquest 2024, l'esplai ha celebrat 20 anys de presència continuada al barri de Sant Roc, a Badalona, però la seva història comença molt abans. “L'estiu del 1978, un grup de monitors vam organitzar les primeres colònies per a infants que no tenien recursos per marxar fora. En aquest procés, hi va haver dues persones clau: la Pilar Malla, directora de Càritas, i el jesuïta Enric Puig, vinculat a la nostra comunitat del Clot”, explica Florensa. Des de llavors, aquest esplai s'ha mantingut fidel a la seva missió: portar el lleure allà on faci més falta. “Vam ser un esplai itinerant durant molts anys, al servei de Càritas. Fèiem activitats setmanals i colònies d'estiu o Setmana Santa allà on se'ns demanava.” Va ser l'any 2005 quan van fixar la base a Sant Roc, un barri on aviat van comprovar que valia la pena quedar-s'hi. “Sant Roc ens va retenir. Hi havia molt per fer, i les famílies ens van acollir amb confiança”, recorda. Des de llavors, l'activitat es fa a les instal·lacions de

la Companyia de Maria.

L'esplai manté tres eixos d'actuació: activitat setmanal (amb 64 infants i joves aquest curs), colònies de Setmana Santa (49 participants) i colònies d'estiu (60 participants). En aquestes darreres, a més, s'hi sumen nois i noies que Càritas deriva des d'altres barris. Tots hi participen de forma gratuïta, gràcies al suport d'entitats com Càritas o parròquies solidàries.

“La diversitat es viu amb una normalitat extraordinària”, explica Florensa. “Malgrat les diferents nacionalitats i creences, els conflictes són mínims. El lleure és un espai de pau i d'educació profunda. I no calen pantalles ni diners per passar-nos-ho bé: només natura, jocs i convivència.”

ELS MONITORS I VOLUNTARIS, UN EXEMPLE PER A LES FUTURES GENERACIONS

Una de les característiques de l'esplai Lluís Maria Chanut és l'element transformador que ha estat per a molts infants: “En tenim molts que van venir fa anys a l'esplai i que ara són monitors. Els oferim formació, els ajudem a créixer com a persones i com a referents per als més petits.”

La formació dels monitors dels centres d'esplai també es cuida espe-

cialment a la Fundació Verge Blanca, considerada la cinquena millor escola de Catalunya en l'àmbit del lleure. Com explica Òscar Costa, els monitors que col·laboren en la campanya de “Vacances per créixer” es combinen amb els voluntaris, que són un reforç per poder atendre més infants i joves en situació de vulnerabilitat.

Pel que fa a la Fundació Pere Tarrés, Hurtado destaca el fet que hi ha monitors que porten molts anys amb l'entitat, i que ja coneixen la situació dels infants: “És molt bonic perquè s'acaba creant aquest vincle, i treballes des de la coneixença de la campanya i del sentit que té, i veus les necessitats que tenen aquests infants.”

L'EDUCACIÓ D'ARREL CRISTIANA

El fil comú d'aquestes entitats són les seves arrels en la comunitat cristiana. Parròquies, escoles de formació, centres d'esplai del Moviment de Centres Cristians i fundacions nascudes a l'entorn dels bisbats catalans, que treballen cada estiu per assegurar el dret al lleure, un dret que, com els tres testimonis d'aquest reportatge reclamen, hauria de ser universal. Perquè, al cap i a la fi, es tracta del dret a jugar, a compartir i a créixer, que sovint comença amb aquesta pregunta que adrecen els infants als seus pares: “Quan anem de colònies?” ■

©Comunitat Cristiana Sant Pere Claver

Aquest 2024, l'Esplai Chanut ha celebrat 20 anys de presència continuada al barri de Sant Roc, a Badalona.

**MONTSERRAT
PIBERNAT**

Lingüista de “Catalunya Cristiana”

La seva manera de parlar, tan genuïna, ens empenyia tots a buscar i trobar la millor traducció. Tot un repte

El vocabulari del papa Francesc

A Catalunya Cristiana ens agrada la llengua. Som un mitjà que fa més de quaranta-cinc anys que surt en doble edició catalana i castellana i podem dir amb orgull que les traduccions que fem, en totes dues direccions, són artesanes. I mirem de fer-les amb cura per evitar allò tan clàssic del “*traduttore traditore*”.

Quan el papa Francesc va sortir al balcó just després de ser escollit i va exclamar “pregueu per mi” ja vam intuir que el seu llenguatge seria diferent del d’altres Papes.

La seva manera de parlar, tan genuïna, a voltes tan argentina, ens empenyia tots a buscar i trobar la millor traducció. Tot un repte.

Des que va ser escollit Papa, la paraula “perifèria” va veure ampliat el seu significat. De seguida va arribar el concepte de la “*cultura del descarte*” que vam adaptar com a “cultura del descart, dels descartats o del descartament”. La seva manera de veure i viure l’Església el va fer dir als joves: “*Hagan lío en las diócesis, armen lío*”, i nosaltres vam adaptar-ho com un “feu enrenou a les diócesis”. La seva visió d’una Església en sortida ens va portar un nou verb: *primerear*, és a dir, ser el primer a fer el pas, prendre la iniciativa (aquí en algun moment vam decidir adaptar-lo i donar un nou significat a una paraula existent en català: *primerejar*). Il·ligat amb aquest concepte, ens va sorprendre amb l’expressió “*no balconeen la vida, métanse en ella como Jesús*”, que nosaltres vam adaptar amb un “no us mireu la vida del balcó estant, fiqueu-vos-hi de ple, com Jesús” (en algun cas, també vam proposar *finestrejar la vida*). Del “*balconear la vida*”

va venir el “*callejear en la fe*” i “*callejear la ciudad*”. I aquí reconec que va sortir en castellà i en cursiva: “*callejear en la fe*”, tot i que ara, vist amb perspectiva, podríem haver pensat una cosa com “porteu la fe a peu de carrer”. De “*callejear la ciudad*” en vam dir “trepitgeu la ciutat”.

Francesc també ens va voler fer un toc d’atenció. En la seva particular croada contra les xafarderies, parlava de “*terrorismo del chismorreo*”. Fins i tot ho va arribar a dir als perreuers en una audiència privada: “*Eviten ceder a la tentación del chismorreo*.” A la nostra publicació parlàvem de “terrorisme de la murmuració o de la xafarderia”. En la seva lluita contra l’autoreferencialitat a l’Església, parlava del “*dueño de la choza*” que nosaltres vam adaptar a “l’amo del galliner”. Alertava sovint que vivíem temps convulsos, d’una “*guerra mundial a pedazos o en fascículos*” i aquí la traducció catalana era fàcil: “guerra mundial en fascicles o a pedaços.”

I no es cansava de receptar “*cariñoterapia*”, que nosaltres vam traduir igualment: “carinyoteràpia.” Amb aquest “*carinyo*” de llenguatge col·loquial i ús informal no recollit al diccionari normatiu, però tan marcat.

Aquests són només uns quants exemples del vocabulari del papa Francesc que ens han fet rumiar com a traductors d’uns mots que ens transcendeixen perquè, com ha dit Francesc Torralba, “més enllà de les declaracions, entrevistes i titulars que presenten fugaçment el pensament del papa Francesc, s’imposa la tasca d’aprofundir en el seu vocabulari, en els termes que empra en diverses de les seves locucions i que expressen les idees força del seu pensament i el seu full de ruta per a l’Església”. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el Jubileu dels seminaristes, bisbes i sacerdots, recordem Gaspar de Bono i ens fem ressò de la memòria 2024 de les Filles de la Caritat

© Vatican Media

Els seminaristes, en el seu recorregut cap a la Porta Santa de la basílica de Sant Pere el 24 de juny passat.

Lleó XIV presideix el Jubileu dels seminaristes, bisbes i sacerdots

“Gràcies per haver acceptat amb valentia la invitació del Senyor a entrar al Seminari”

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Un dels esdeveniments jubilaris més intensos en el que portem d'Any Sant ha estat el dels seminaristes, bisbes i sacerdots. S'han donat cita milers d'ells a la Ciutat Eterna, potser hi havia algun seminarista menys de l'esperat, perquè molts es reserven per al Jubileu dels joves. En qualsevol cas, i si bé no ha estat el Jubileu més nombrós, ha estat farcit d'esdeveniments. Seminaristes, sacerdots i bisbes van tenir l'oportunitat d'escoltar i reunir-se amb el Pontífex en diferents ocasions al llarg del seu Jubileu que es va desenvolupar del 23 al 27 de juny.

Els seminaristes van ser els primers en travessar la Porta Santa de la basílica de Sant Pere el 24 de juny. Al temple es van poder reunir amb el papa Lleó XIV, el qual els va dedicar una catequesi especial. Els va dir que són un testimoni, també per a ell i els

En el marc d'aquest Jubileu, el papa Lleó XIV ha ordenat 31 sacerdots d'arreu del món, des de Nigèria a Austràlia passant per Ucraïna o el Vietnam

bisbes, perquè s'han deixat portar per Déu “en l'aventura fascinant de la vocació sacerdotal en un temps no fàcil”; en “un context social i cultural marcat pel conflicte i el narcisisme”. També els va donar algunes recomanacions com que, per ser pastors segons el cor de Crist, han de deixar que creixi Déu en ells “amb la finalitat d'esdevenir persones i sacerdots feliços, ponts i no obstacles per a la trobada amb Crist per a tots aquells que se us apropin”. Per això, esmentant sant Agustí, els va demanar que recordessin la invitació del sant de tornar al cor “perquè allà hi ha les petjades de Déu”. Per això, els va animar a conrear els moments diaris de silenci, meditació i pregària i els va dir que mai no havien d'amagar les seves crisis o fragilitats.

Lleó XIV va pronunciar el seu discurs en italià, però va parlar un moment en espanyol cosa que va provocar un aplaudiment sonor entusiasta: “I dic una paraula també en espanyol, gràcies per haver acceptat amb valentia la invitació del Senyor a continuar, a ser deixeble, a entrar al Seminari. Cal ser valents i no tingueu por.”

Lleó XIV va repetir l'endemà amb seminaristes. Aquest cop, els de les diòcesis italianes del nord, l'anomenat Triveneto. El Pontífex els va insistir en què no caminen sols ni estan sols i que, si es lliuren a Déu sense por, ell els cuidarà durant tot el seu discerniment vocacional i també un cop ordenats. A més, els va parlar del celibat com un carisma “que cal reconèixer, protegir i educar”.

Aquell dimecres 25 va ser el Jubileu dels bisbes. Van anar a la invitació del Jubileu provinents de 50 països del món, inclosa Espanya. Al matí van rebre l'estola, la casulla i la mitra de l'Any Sant i van creuar la Porta Santa de la basílica. Allà van celebrar missa amb el prefecte emèrit del Dicasteri per als Bisbes, el cardenal Marc Ouellet. Cal recordar que Lleó XIV no ha nomenat encara el seu successor en aquest càrrec, almenys en el moment en què s'escriuen aquestes línies. El Sant Pare també va compartir amb els bisbes uns moments de reflexió a la basílica de Sant Pere. Va convidar els prelats a ser homes d'unitat, homes de caritat pastoral, homes de vida teològica i homes d'esperança, “per ajudar a no desesperar, més que amb les paraules, amb la proximitat”.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Diablers

El Papa va animar els seminaristes a conrear els moments diaris de silenci, meditació i pregària.

Dijous 26 de juny va ser el torn del Jubileu dels sacerdots. Van celebrar una missa a la basílica de Sant Pere presidida pel prefecte del Dicasteri per al Clergat, el cardenal Lazzaro You. A la tarda es van congregar també a Sant Pere per a una vetlla de pregària conjunta en la qual van oferir el seu testimoni un bisbe, un seminarista i un sacerdot. En el marc d'aquest Jubileu, el papa Lleó XIV ha ordenat 31 sacerdots d'arreu del món, des de Nigèria a Austràlia passant per Ucraïna o el Vietnam.

Aquell mateix dijous, la basílica de Sant Pere va acollir una celebració molt relacionada amb Espanya. Per cinquè cop va tenir lloc una missa en ritu hispanomossàrab, el ritu dels cristians dels regnes que conformaven l'Espanya dels deu primers segles. Aquest

ritu va perviure a més durant el domini musulmà de la Península malgrat que el papa Gregori VII, per unificar l'Església europea, va imposar el ritu romà. El 1992, amb Joan Pau II, es va celebrar per primer cop una missa en aquest ritu hispanomossàrab a Sant Pere. També va passar l'any 2000, amb motiu del Jubileu.

I mentre tot això ha passat, el món ha viscut una nova guerra que, no per curta ha deixat de ser menys atterradora. El papa Lleó XIV ha aixecat la veu en aquests dies de conflicte entre Israel, l'Iran i els Estats Units. Tot i que les seves crides cauen en el buit, en l'audiència general del dimecres va demanar als líders mundials que rebutgin "la lògica de la prepotència i la venjança" i es privilegiï "el camí del diàleg, la diplomàcia i la pau". ■

La casa de l'Almoïna acull aquests dies l'exposició *La processó crema. El diable a la festa del Corpus*; i trobo que, aprofitant la passada festa del Corpus i l'adveniment de les festes majors estiuenques, és una exposició més que encertada. La secularització ha deixat orfes de significat i narrativa els elements festius de les festes populars tradicionals. Sembla il·lògic que fins i tot la figura del diable s'hagi independitzat del seu context religiós. És més que una metàfora del desarrelament amb la tradició i el passat; és una realitat viscuda.

Poques persones associen les moixigangues, els castellers, els dracs o els diablers a les processons. Com a molt la Patum: que l'associem al Corpus només per la seva data de celebració, així com també algunes festes majors que venen determinades pel calendari religiós.

En una societat de l'espectacle, allò visual ha eclipsat la seva significació profunda; la figura del diable neix de l'esforç de l'ésser humà per intentar explicar la presència del mal, dirà l'etnògraf Salvador Palomar.

Per això, l'origen dels balls de diablers són balls parlats, entremesos festius... Algunes colles de diablers mantenen les figures de la diablessa, L·lucifer i els àngels i arcàngels i encara representen teatralment la lluita entre el bé i el mal.

Celebro que en moltes poblacions els balls de diablers hagin recuperat —o no hagin perdut— la seva presència en les processons; que no hagin deixat orfes de significat el seu folklore fins a convertir-lo en una manifestació buida, plàsticament atractiva amb la piro-tècnia i el so dels timbals, però tan superficials i insubstancials com el cartró pedra d'un parc temàtic.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

Un foc espiritual que continua cremant al cor de l'antic Regne d'Aragó

En memòria del beat Gaspar de Bono, que va morir el 14 de juliol del 1604

FRANCISCO DE BARCELONA

Doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona

En una societat que sovint se sent perduda entre el soroll, la velocitat i l'oblit de l'essencial, la figura del beat Gaspar de Bono —humil teixidor convertit en far d'espiritualitat— s'alça més actual que mai. Nascut a València el 5 de gener del 1530, en una família colpejada per la pobresa, la seva vida va ser des de l'inici un camí de lluita, fe i transformació interior.

Encara avui, a València, a Alaquàs, entre altres ciutats, el seu missatge continua viu. Es transmet de generació en generació com una flama que es nega a apagar-se. L'antic Regne d'Aragó no l'ha oblidat. Perquè els homes sants no desapareixen: se sembren en l'ànima dels pobles.

DE LA FRAGILITAT... A LA GRANDESA ESPIRITUAL

Gaspar va ser un infant que va conèixer de prop la necessitat. Fill de teixidors, marcat per la ceguesa de la mare i la ruïna del pare, es va veure obligat a treballar des dels deu anys. Però no va perdre l'ànima: enmig de la dificultat, va forjar una voluntat de ferro i una fe de foc. Va voler ser sacerdot, va voler servir... i quan el deure el va dur a la milícia de l'emperador Carles V, el cor no li va deixar mai de pertànyer a Déu.

Als vint anys, cercant fortuna, es va allistar a l'exèrcit de Carles V. Malgrat l'entorn hostil de la milícia, no va abandonar la seva vida espiritual: pregava cada dia l'ofici diví, el rosari, i ajudava els necessitats a costa del seu menjar.

Durant una escaramussa militar, Gaspar de Bono va ser donat per mort: li van colpejar el cap fins a deixar-lo inconscient. En aquest moment d'extrema feblesa, va fer una promesa a Déu: "Si salvo la vida, entraré com a religiós a l'orde dels Mínims."

I Déu el va salvar. Va complir la paraula ingressant al monestir de Sant Sebastià, actual església de Sant Miquel i Sant Sebastià, a València. Sempre va atribuir la seva conversió a la intercessió de la Mare de Déu dels Desemparats, la patrona de València i una advocació mariana molt venerada a la ciutat que el va acompanyar sempre.

UN HOME QUE NO ES VA RENDIR MAI

Gaspar no va buscar els aplaudiments. Va buscar Déu. I aquest camí el va portar a una vida d'austeritat radical, pobresa voluntària, obediència i caritat sense mesura. La duresa del convent de Sant Sebastià no va ser-li cap obstacle. La seva ànima, feta en la prova, estava disposada a tot.

El seu testimoni aviat va córrer com la pólvora: la seva fama de santedat va traspasar les muralles de València i va arribar a les terres de l'antic Regne d'Aragó. En molts pobles, es parlava del frare que coneixia les consciències, que guaria amb la pregària i que vivia com si Déu fos present en cada sospir.

La vida de Gaspar no va ser fàcil, però sí radicalment coherent: va viure en la pobresa, l'obediència i la pregària. Barcelona, Palma de Mallorca i altres ciutats de l'antic Regne d'Aragó en van conèixer el nom, el missatge i l'exemple.

El patriarca sant Joan de Ribera, impressionat per la seva humilitat i virtut, el va obligar per obediència a acceptar el càrrec de provincial de l'orde. Però Gaspar va continuar sent el mateix: auster, compassiu i lliurat als més pobres.

La seva vida va ser una resposta constant a una sola pregunta: com viure més a prop de Déu i més útil als altres?

LLEGAT VIU EN EL COR DEL POBLE

Gaspar de Bono va morir el 14 de juliol del 1604, però la mort no va ser un final: va ser l'inici d'una devoció profunda, viva, senzilla i fidel. Els miracles que van esdevenir al costat del seu cos

exposat a l'església de Sant Sebastià van avivar-ne la fama de santedat, i el poble mai no el va oblidar.

Va ser beatificat pel papa Pius VI el 10 de setembre de 1786, i les despulles, primer venerades a Sant Sebastià, van ser traslladades el 1835 a l'església de Sant Nicolau, on havia estat batejat.

Avui dia, la seva tomba descansa allí, discreta, testimoni d'un home que va saber fer de la seva vida una ofrena.

A València, cada racó parla d'ell. La casa natal al carrer Cañete, la capella a Sant Miquel i Sant Sebastià, i avui, el reliquiari a l'església de Sant Nicolau, on va ser batejat, continuen sent indrets on bateja una espiritualitat que transforma.

Gràcies a associacions com la Penya El Clau, i a estudis com el recent llibre del jove doctor en Història Néstor Llorente, el llegat del beat es renova. La seva figura torna a parlar, torna a tocar cors.

I cada juliol, el barri del Carme —i en especial el carrer Cañete, on va néixer— es transforma. Gràcies a l'entrega d'associacions com la Penya El Clau, les festes en honor seu omplen de color, encens, alegria i devoció els estrets carrers valencians: banderes, flors, música, menjar popular i una processó fervorosa que ens recorda a tots que la santedat no rau en allò espectacular, sinó en allò fidel, senzill i veritable.

La festivitat del 14 de juliol del 2025 no és una mera commemoració; és una experiència viva. Gràcies a la combinació d'actes públics (cercaviles, ofrenes, música), presència de l'Associació El Clau, i el ressò de relats extraordinaris sobre Gaspar de Bono, València continua modificant la seva història amb devoció i arrelament.

Una oportunitat per recordar que la santedat no és una raresa del passat, sinó una vocació del present.

Una oportunitat per obrir els ulls, mirar dins nostre i fer-nos el propòsit de començar de nou.

Una motivació per demanar la seva ajuda i que faci el miracle esperat per a la seva canonització. ■

La festivitats del 14
de juliol del 2025
no és una mera
commemoració; és una
experiència viva

La Companyia va atendre 3.489 persones en situació de pobresa i vulnerabilitat el 2024 a Catalunya

Les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, compromís amb els més necessitats

Ricardo Torregrosa, Maribel Vergara i Laura García a la Llar de Pau de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Des de la Llar de Pau, al barri de Vallcarca de Barcelona, les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül van oferir, el 26 de juny, una roda de premsa per explicar la memòria d'activitats que van realitzar l'any 2024 a Catalunya. En total, més de 12 milions d'euros invertits en educació, acció social i atenció amb persones migrants que van beneficiar 3.489 persones en situació de pobresa i vulnerabilitats social i més de 275 alumnes. Una tasca que fan possible més de 215 treballadors, 168 voluntàries i 16 germanes assignades a projectes.

Perquè les Filles de la Caritat a Catalunya, pertanyents a la província Espanya Est, tenen obres a Barcelona i Girona; en concret gestionen espais d'atenció a infants i adolescents (Solc Nou i 3 CRAES Centres Residencials d'Acció Educativa); d'atenció a persones grans (Residència Betània) i d'atenció a adults i famílies, com l'Obra Social Santa Lluïsa, el Projecte Chatillon i la Llar de Pau, que atén dones vulnerables en situació de convalescència i mares amb fills que estan complint una mesura alternativa a la presó.

"Les Filles de la Caritat ens caracteritzem per acollir la pobresa més extrema, les situacions de màxima vulnerabilitat", van dir les dues religioses de la Companyia presents a la roda de

premsa: sor Maribel Vergara, visitadora provincial, i sor Laura García, membre del consell provincial.

També hi va participar Ricardo Torregrosa, director d'Acció Social de la Companyia, que va alertar de com la precarietat de l'habitatge impacta molt profundament en els col·lectius més vulnerables.

Per això va reclamar a les administracions habitatge social per a aquests col·lectius, limitació del preu del lloguer i control de particulars i agències que relloguen habitacions a uns preus abusius. "Hi ha persones que han de destinar un 70% dels ingressos a habitatge", va denunciar.

Una altra dificultat amb la qual es troben les persones que treballen en acció social és en la contractació de personal, cada vegada més complicat de trobar i de fidelitzar. "Abans ens passava durant el període de vacances, però és que ara és tot l'any", va remarcar Torregrosa, que va afegir que "la nostra societat paga millor a les persones que ens entretenen —futbolistes, youtubers, influencers...— que a les que treballen al servei dels altres". ■

RICARDO TORREGROSA

"La nostra societat
paga millor a les
persones que ens
entretenen que a les
que treballen al servei
dels altres"

SOLSONA

Restauracions diverses de la Delegació de Patrimoni

Aquests dies la delegació ha gestionat diverses restauracions, com ara la nau lateral de l'església de Sant Jaume de Ferran, gràcies a un projecte finançat amb l'ajuda de l'Ajuntament d'Estaràs; la restauració i estabilització del retaule major de l'església de Sant Just d'Ardèvol, duta a terme per l'empresa especialitzada Kreit-restauro; i la intervenció de conservació-restauració d'una pintura a l'oli del segle XVII, procedent d'Ivorra.

VIC

Un sí al servei de Déu i dels germans

Diumenge 15 de juny, l'església del Seminari de Vic es va omplir d'alegria amb l'ordenació diaconal de dos seminaristes: Camilo Camargo i Mario Pallares. La cerimònia, presidida pel bisbe Romà, fou viscuda amb emoció pels presents. Camilo i Mario, originaris de Colòmbia, han seguit un llarg camí de discerniment i formació que l'han compartit amb la resta de seminaristes al Seminari Interdiocesà de Catalunya.

TERRASSA

El bisbe Salvador celebra el Corpus a la catedral

El 22 juny, el bisbe Salvador Cristau va presidir la missa a la catedral i seguidament la processó del Corpus pels carrers del centre de la ciutat de Terrassa. Diversos grups de la parròquia del Sant Esperit, de col·legis i institucions i altres parròquies ornamentaren el recorregut amb catifes florals.

GIRONA

Recés de final de curs dels laics i laiques que dirigeixen celebracions de la Paraula

El dissabte 21 de juny es va celebrar a Beuda el recés de final de curs adreçat als laics i laiques que dirigeixen celebracions de la Paraula en diverses parròquies de la diòcesi. La trobada va oferir un espai de silenci, reflexió i pregària al voltant del lema "Habitar el silenci litúrgic".

SANT FELIU DE LLOBREGAT

L'Ou com balla de Sant Feliu de Llobregat

Un any més, la catedral de Sant Llorenç ha celebrat la festa de Corpus amb el tradicional Ou com balla instal·lat al pati parroquial. Es tracta d'una festa molt participada que inclou la confecció de les tradicionals catifes de flors que elaboren des de l'entitat Calaix de Sastre i un petit grup de voluntaris, especialment joves.

URGELL

Es presenta el llibre "La pintura mural romànica a l'Alt Urgell i Cerdanya"

L'església de Sant Miquel va acollir l'acte de presentació del llibre *La pintura mural romànica a l'Alt Urgell i Cerdanya*, el divendres 20 de juny, a la Seu d'Urgell. Obra de la historiadora Montserrat Pagès, i editat per Edicions Salòria, es proposa afavorir una millor comprensió del patrimoni d'art religiós del territori i encoratjar-ne l'estudi i la restauració, a través de la seva divulgació.

TARRAGONA

Missa en acció de gràcies pel venerable Antoni Gaudí a Riudoms

El dia 15 de juny la parròquia de Sant Jaume Apòstol de Riudoms va celebrar una eucaristia en acció de gràcies per la declaració de l'arquitecte Antoni Gaudí com a venerable. La missa va ser presidida per l'arquebisbe Joan Planellas i van concelebrar el rector de la parròquia, Mn. Emmanuel Kalinijabo, i Mn. Joan Miquel de Rivas en representació de la Unitat Pastoral de Reus.

TORTOSA

Jornada Jubilar de Famílies

El dissabte 31 de maig, el bisbat de Tortosa va viure una intensa Jornada Jubilar de Famílies, una trobada marcada per la celebració, l'espiritualitat i la fraternitat en el marc de l'Any Jubilar. L'acte va tenir lloc al Seminari Diocesà i a la catedral de Tortosa, i va comptar amb la presència del bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo.

LLEIDA

Lleida s'engalana per Corpus Christi

La capital del Segrià va celebrar el Corpus amb una jornada marcada per la devoció, la participació ciutadana i les tradicions populars. El bisbe administrador apostòlic Salvador Giménez va presidir l'eucaristia a la catedral, després de la qual es va fer la tradicional processó pels carrers del centre històric. La custòdia, portada solemnement, va recórrer els carrers engalanats amb espectaculars catifes de flors.

NATALIA MANGADO ABAD
Responsable d'innovació educativa Escoles Manyanet

AULA EDUCATIVA

Manyanet Colòmbia: una invitació al compromís educatiu

Tenim l'obligació i la responsabilitat de guiar amb l'exemple, promovent un ambient educatiu basat en el respecte, la fe i l'excel·lència acadèmica

El nostre col·legi Pare Manyanet de Medellín ens va estendre una invitació especial per fer una formació als equips docents dels col·legis que la nostra institució té al país. Són tres centres ubicats a Bogotà, Chía i Medellín. A l'inici del nou curs, solen fer-se les trobades formatives de cada centre i, en aquest cas, va ser una convocatòria per cohesionar tots els equips dels diferents col·legis. La càlida acollida dels gairebé 150 docents participants va aconseguir crear un veritable espai de fraternitat i aprenentatge compartit; reforçant a més l'aliança entre els diferents centres de la nostra institució. A la cita, també s'hi va unir l'equip directiu del col·legi de Tres Arroyos a l'Argentina que, tot i que pertanyen a una altra demarcació, compartim la identitat i el quefer dels nostres professors.

Els docents de més de 2.000 alumnes colombians van mostrar il·lusió, generositat i dedicació per innovar en l'inici del nou curs escolar.

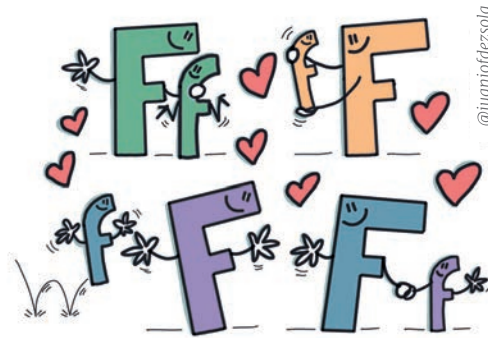
Les ponències van tractar diferents temàtiques: les dues primeres feien referència a la figura de Josep Manyanet i la seva pedagogia d'inspiració basada en la formació integral dels estudiants, educant el cor i la intel·ligència. Avui dia, seguint el seu ideari, els nostres col·legis compleixen amb les exigències i necessitats que demanden els temps en els quals vivim. Posteriorment, vam tenir oportunitat de compartir metodologies didàctiques innovadores com la implementació a l'aula de la cultura del pensament. Vam treballar amb rutines de pensament aplicades al currículum i els van presentar instruments que les complementen. Vam unir esforços perquè el nostre

alumnat desenvolupi un pensament organitzat, amb criteri i capacitat d'anàlisi per a la presa de decisions. No podíem obviar el fet que avui dia, la comunicació marca definitivament les nostres institucions. El binomi marca-pertinença genera un corporativisme en les institucions, indispensable en l'actualitat. La presentació de transformar una situació de comunicació en crisi en una oportunitat va oferir pautes al professorat de com transmetre informacions en determinats casos.

Per acabar, els equips directius van seguir amb la formació en una trobada en la qual vam parlar del lideratge i acompanyament que demanen els col·legis del segle XXI. Tenim l'obligació i la responsabilitat de guiar amb l'exemple, promovent un ambient educatiu basat en el respecte, la fe i l'excel·lència acadèmica. ■

XAVIER ABEL LLUÇ

Magistrat Audiència Provincial
Barcelona
Doctor en Dret

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Discrepàncies en l'exercici de la potestat parental

La llei arbitra un procediment anomenat “de la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la potestat parental”

Des d'un punt de vista jurídic s'anomena potestat parental el conjunt de facultats i deures que tenen els progenitors sobre els fills menors d'edat.

Com a regla general els progenitors exerceixen la potestat parental respecte als fills conjuntament, llevat que acordin una altra modalitat d'exercici o el jutge en decideixi la privació, suspensió o limitació respecte d'un dels progenitors (art. 236-8 Codi civil català).

Hi ha, però, supòsits en què no és possible l'exercici conjunt i els progenitors tenen discrepàncies. Les més habituals, en la pràctica dels tribunals, són les relatives a l'elecció del lloc de residència, el tipus d'escola per als fills, la necessitat o no de seguiment psicològic o tractament mèdic d'un fill —fa uns mesos enrere era la vacunació per la COVID-19—, les activitats extraescolars i, a vegades, el fet d'assistir a catequesi o fer la primera comunió, per posar alguns exemples.

Quan sorgeixen aquestes discrepàncies, i si no hi possibilitat d'acord entre els progenitors —que és l'opció sempre preferible—, la llei arbitra un procediment anomenat “de la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la potestat parental” (art. 86 de la Llei de Jurisdicció voluntària).

Molt resumidament podem fer la següent pinzellada sobre aquest procediment: s'inicia amb un escrit d'al·legacions de la part promotora en el qual exposarà les raons per a l'elecció de domicili, escola o fer o no fer la primera comunió, per posar tres exemples. Es dona un trasllat a la part contrària, la qual presentarà també un escrit exposant les seves raons per a l'elecció de domicili, escola o fer o no fer la primera comunió. Es convoca una compareixença en la qual el jutge escoltarà els progenitors i també els fills si són majors de dotze anys o tenen maduresa suficient.

Finalment, el jutge dictarà una resolució en la qual atribuirà la facul-

tat d'elecció —de domicili, d'escola o fer o no la primera comunió— a una dels progenitors per un termini de dos anys.

El criteri que ha d'inspirar la decisió judicial és “l'interès superior del menor”, que és un concepte jurídic indeterminat, que s'acostuma a traduir per allò que proporciona major estabilitat emocional a aquest menor concret —no hi ha dos menors o dos supòsits iguals— i afavoreix el seu desenvolupament integral.

Us cas singular va ser el que va resoldre la sentència del Tribunal Constitucional de 20 de febrer 2023, sobre una discrepància de fer catequesi i la primera comunió d'un net de set anys, en el qual es va declarar que s'havia vulnerat el dret del menor de ser escoltat en aspectes tals com l'assignatura que preferia cursar, la seva preferència per assistir o no a oficis religiosos, a catequesis, o rebre el bateig, malgrat que les posicions dels progenitors sobre la voluntat del menor en aquests assumptes era tan contraposades. ■

Pere Brunet,
investigador del Centre Delàs

“NO ES TRACTA DE PREPARAR RECURSOS PER A LA GUERRA, SINÓ PER A LA PAU”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Davant el creixent militarisme i els conflictes arreu del món, parlem amb el doctor i catedràtic jubilat de la Universitat Politècnica de Catalunya, Pere Brunet. Investigador del Centre Delàs d'Estudis per la Pau, està especialitzat en l'estudi de les implicacions socials de la ciència i l'enginyeria, i en l'anàlisi del militarisme i terrorisme des d'una perspectiva inspirada en bases científiques, i en les aplicacions de la ciència en l'àmbit de la pau, entre altres temes.

U
D'ESTUDIS
PER LA PAU

ERCA I ACCIÓ
LA PAU I EL
ARMAMENT

L'investigador Brunet, davant la seu del Centre Delàs.

Què ens està passant com a societat?

Aquí hi ha dos temes que estan lligats: un és la lluita per l'hegemonia al món, el tema geopolític, amb unes accions quasi una mica desesperades dels Estats Units i de l'OTAN, que estan veient que els centres de poder mundial es poden estar desplaçant cap a altres bandes, com la Xina, i intenten mantenir a tota costa aquest poder. I d'altra banda, hi ha un tema de negoci, claríssimament. El rearmament d'Europa és absurd, contrari a la lògica i a les necessitats de les persones. Si rasquem una mica, el que veus és que al darrere hi ha un immens negoci del que s'anomena el complex militar-industrial: convertint l'economia civil en economia de guerra el que fan és deixar de banda les persones i vetllar pel seu negoci. El complex militar-industrial és un lobby immens.

Seguim pensant que la pau és simplement absència de guerra?

Des del Centre Delàs diem que el que hi ha són unes amenaces molt fortes cap a la població mundial general produïdes pels grans centres de poder occidentals. La pau passa

per treballar per les necessitats de les persones. Se'ns està venent un discurs oficial molt diferent en el cas d'Ucraïna i en el cas de Gaza, per exemple, i també diferent en el cas d'Àfrica, perquè d'Àfrica, ni se'n parla dels conflictes. D'Ucraïna resulta que hi ha un agressor i hem d'ajudar enviant-hi armes a qui s'ha de defensar. I a Gaza hi ha un agressor, però no hem d'ajudar enviant armes a ningú. Ningú no ha proposat enviar armes als palestins. Jo no vull que s'enviïn armes ni a palestins ni a ucraïnesos. Però hi ha relats diferents. I a Europa els mitjans han acceptat aquest discurs. Les amenaces són, justament, les persones poderoses que ens estan dient que Rússia ens amenaça. El que nosaltres diem és que la pau és la pau de les persones. Significa que totes les persones puguin viure bé. Defensem una pau basada en la dignitat humana. Parlem de tres justícies globals: la justícia intrageneracional, dins d'aquesta generació; la intergeneracional, amb els que vindran, i la interespecie, que vol dir cuidar el planeta, pensar que som part de la natura i que l'hem de cuidar. La pau s'ha de viure cada

dia. Mirem de construir entre tots una humanitat cap al futur.

Com ens venen que una indústria basada en la mort de l'altre és necessària?

No es tracta de preparar recursos per a la guerra, sinó per a la pau. Se'ns està fent creure que és imprescindible el sistema militar, quan és a l'inrevés. El sistema militar és part del problema. No pot ser mai part de la solució. És part del problema perquè es dedica a destruir, a matar persones i perquè té una contribució altíssima al canvi climàtic. A més, el que s'està fent és protegir tot l'extractivisme que acaba d'empobrir els països del sud. Per tant, és d'un cinisme bestial.

Per què necessitem armar-nos més?

La proposta de despesa militar de 800.000 milions per rearmar Europa en un termini de quatre anys acabarà diluïda en no-res. No hi haurà una militarització real d'Europa, només hi haurà negoci per a les grans empreses. El problema d'Europa és de governança i de burocràcia. Europa no ha aconseguit tenir una política exterior comuna, ni hi té cap interès. Si es vol realment rearmar Europa el

La mobilització ciutadana és clau per pressionar els governs.

que s'hauria de fer és fer desaparèixer els exèrcits dels estats i fer un gran exèrcit europeu (que nosaltres no volem!) coordinat amb una política única i això no es farà. Com que no es farà, aquests diners no serviran per a res.

Hi ha un institut suec que es diu SIPRI que estudia molt els pressupostos mundials de defensa. En aquests moments és de 2,7 bilions de dòlars l'any que es gasten en armament i exèrcits. El pressupost militar conjunt europeu és més del triple que el rus. El rànquing l'encapçalen els EUA (37% del total mundial) seguits de la Xina (un 12%) i Rússia (un 4,5% del total). La despesa militar dels països de l'OTAN va pujar al 55% del total mundial, mentre que, segons aquestes fonts, la despesa militar europea va ser de 588 mil milions de dòlars, un 24% del total mundial. El que cal és reduir els pressupostos militars.

L'altre tema és el comerç d'armes. És escandalós. El 78% de totes les armes que hi ha al món les fabrica l'OTAN. I d'aquest 78% de tots els països fabricants d'armes del món, Espanya és el vuitè fabricant. Espanya no és un país industrial, és un

país de serveis, de turisme, no és un país amb una reputació industrial a nivell mundial en absolut, excepte en el tema militar. Hi ha una normativa europea que prohibeix exportar armes i material de doble ús, vol dir material que es pugui fer servir per fer armes a països que estan en conflicte o vulneren els drets humans. I això Espanya no ho respecta. I Europa tampoc. És un gran engany, el del rearmament, i l'única motivació és el poder, fer por als altres, i l'enriquiment de les empreses militars, clarament.

I davant d'aquest panorama, quin espai hi ha per a la negociació, la diplomàcia, el diàleg...?

Hem fet un argumentari, amb 13 preguntes i respostes sobre el rearmament d'Europa. Una de les coses que diem és que és el moment ideal perquè Europa agafi més veu pròpia perquè els Estats Units, bàsicament, estan menyspreant Europa. La veu pròpia d'Europa és la veu fundacional que diu que els conflictes s'han de resoldre amb la negociació. Això està escrit a la carta fundacional de la Unió Europea. Europa podria ser la promotora de les negociacions a nivell mundial, si volgués. Això voldria dir deixar de ser part en els conflictes i deixar de prendre partit. Això ho està fent molt millor la Xina. A la Xina se li pot criticar ser un poder dictatorial, però està molt més a favor de la diplomàcia i la negociació, no està intervenint activament en cap conflicte armat. Europa hauria de fer el mateix amb una veu pròpia i promovent el diàleg i la diplomàcia. Una cosa que es demostra, ja ho deia Gandhi, és que mai no es pot construir la pau amb violència perquè queda un pòsit de violència que impedeix la pau real perquè hi ha odi, ressentiment... El ressentiment que hi haurà després de la guerra d'Ucraïna durarà generacions. I a Gaza no diguem... Si la finalitat és la pau, potser els mitjans han de ser amb diàleg i pau. Si la gran majoria de conflictes bèl·lics acaben amb acords de pau, potser que els comencem des del principi.

Hi ha un interès molt gran, i que està reeixint claríssimament, per portar l'esperit bèl·lic a les ments de les persones. Nosaltres vam escriure un llibre ja fa anys però que continua sent molt actual que es diu *Mentes militarizadas*. Ens han militaritzat les ments. Això vol dir que no veiem cap altra solució que la inter-

venció militar o, si més no, que no veiem estrany que un conflicte s'ha d'abordar amb una invasió, amb un atac... Això va lligat a un altre tema: el patriarcat. De fet, hi ha una frase feminista que diu que totes les guerres són masculistes. S'està portant a la gent una ideologia bèl·lica que també és de violència, de dominació i, per tant, totalment patriarcal i que va absolutament en contra dels valors de pau, de cura de les persones, de la paraula, de cuidar-nos i de ser cuidats.

També ens estan polaritzant. Com es pot establir un pont cap a l'altre?

Nosaltres parlem de discursos silenciats, que no surten als diaris. Molts d'aquests discursos parteixen de conceptes des d'idees o ideologies de pau, des d'ideologies cristianes, des d'ideologies feministes o també des de la ciència. Des del punt de vista científic no existeix l'enemic. Tenim la possibilitat real d'oferir una vida digna a 8.000 milions de persones. Una vida digna vol dir alimentació, accés a l'aigua, a l'energia, a la salut, l'educació, el transport, internet... Les condicions són passar d'un món de confrontaments a un món de cooperació i de diàleg, oblidar els combustibles fòssils i anar a les renovables i tenir una dieta molt menys carnívora.

La definició d'enemic és aquell que no té importància, a qui podem massacrar tranquil·lament. Aquesta és una visió que no la puc entendre. L'amenaça són els grans centres de poder mundial, el poder no democràtic. Hi ha un triangle de poder mundial: el complex militar-industrial, les grans corporacions internacionals, sobretot les extractives i tecno-

“La veu fundacional d'Europa diu que els conflictes s'han de resoldre amb la negociació”

“Hi ha un interès molt gran per portar l'esperit bèl·lic a la ment de les persones”

lògiques, i el sistema financer mundial. Aquest grans centres de poder mundial són les grans amenaces. Que no ens diguin que l'amenaça ve de Rússia o de la Xina, no. L'amenaça la tenim dins de casa.

Fins a quin punt ens està impactant aquesta manera de no veure l'altre, d'invisibilitzar les víctimes?

Això és part de la militarització de les ments. Jo crec que ens ho estan dosificant perquè arribem a insensibilitzar-nos i sobretot arribem a preocupar-nos pel consum diari... Hi ha una miqueta la visió que ens està inculcant que no hi res a fer, que és un problema tan gros que no hi podem fer res, quan això és fals. Justament tot aquest gran sistema i aquestes grans corporacions es recolzen en els consumidors, que som nosaltres. Ens han adormit i ens han fet un problema tan gros que no veiem com resoldre-ho.

I què hi podem fer?

Nosaltres estem molt ficats en la campanya "Banca armada", que intenta conscienciar la gent d'on posa els diners i animar-la que els posi en una banca ètica. Fem una anàlisi dels grans bancs espanyols, quins són els que subvencionen la indústria militar espanyola. Hem arribat a la conclusió que 3 de cada 4 armes espanyoles no es fabricarien sense el suport dels bancs. Podem manifestar-nos i fer sentir la nostra veu, podem optar pel boicot i també per l'objecció. Boicot vol dir treure els diners de certs bancs i portar-los a uns bancs que ens assegurin que els inverteixen en projectes que són per a la gent. I l'objecció vol dir negar-nos a fer certes coses.

Les nostres democràcies estan en crisi?

Jo crec que sí. Està augmentant el discurs racista, xenòfob, l'extrema dreta, però jo crec que molta part de responsabilitat la tenen els partits polítics de les actuals democràcies liberals. Perquè no estan regulant els problemes de la gent. És quasi pornogràfic que els països occidentals no hagin pogut resoldre el problema de la fam al món, que és un problema perfectament resoluble, i que no estiguin resolent el problema de l'habitatge en els mateixos països occidentals. Les democràcies s'han estat cavant la pròpia tomba no resolent els problemes de la gent, perquè estan massa preocupades per guanyar vots a les properes eleccions.

Quines veus hi ha a nivell mundial que parlin clarament del que està passant?

Una de les persones més respectades és Noam Chomsky, molt lúcid malgrat la seva edat. Encara contribueix molt al discurs antimilitarista. Una de les coses que fa és criticar la falta d'autocrítica de les potències occidentals. Quan hi ha un conflicte al món, el millor que es pot fer és pensar què hem fet malament nosaltres, no què estan fent malament els altres. Després hi ha la gent de l'International Peace Bureau, una altra veu és el secretari general de Nacions Unides, António Guterres... Són veus que poden tenir incidència claríssimament i sort que hi són. També el papa Francesc o el papa Lleó, que jo afegiria als discursos que han estat molt silenciats. Has d'anar als mitjans del Vaticà per veure què diuen, però la gent del carrer no llegeix els mitjans del Vaticà. Els diaris i les televisions no se'n fan ressò. Tristament, han aparegut molt poc als grans mitjans.

Quina incidència té la feina del Centre Delàs?

Una de les coses que constatem

és que els nostres informes estan tenint cada vegada més ressò, potser perquè hem encertat alguns temes. Per exemple, el tema del comerç d'armes amb Israel, perquè alguns periodistes se n'han fet ressò. Però sí que hi ha moments en què veus que el teu missatge arriba una mica; i per altra banda l'esperança ve de no només parlar i mirar d'explicar coses a la gent, sinó també de viure-ho a nivell proper, amb la gent que t'envolta, en petits grups, als barris... es tracta d'anar fent una mica aquest món que volem, allò de "pensa globalment i actua localment". I això pot ser una mica l'esperança, perquè no la podem perdre.

“Tres de cada quatre armes espanyoles no es fabricarien sense el suport dels bancs”

La campanya "Banca Armada" informa i sensibilitza la societat perquè exigeixi a les entitats financeres espanyoles un canvi en les seves polítiques.

M. Teresa Jordán, coordinadora d'Acció Social de Càritas diocesana de Tarragona

“L’habitatge s’ha convertit en un luxe inassolible”

MCS Arquebisbat Tarragona

M. Teresa Jordán en la presentació de la memòria 2024.

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Quina és la seva tasca com a coordinadora d'Acció Social de Càritas diocesana de Tarragona?

La meva tasca és àmplia: organitzo, planifico, superviso i avaluo les activitats socials que Càritas desenvolupa d'acord amb la missió i els valors de l'entitat. Coordino l'equip professional i represento Càritas en xarxes i espais institucionals. Però, sobretot, intento llegir allò que es diu i el que no es diu, escoltar, estar atenta i present, acollir i fer que les persones del nostre equip no se sentin soles. Em defineixo com una buscadora de justícia social que creu profundament en les persones.

Després de 30 anys de dedicació a l'àmbit social, encara no m'he rendit.

Quins punts destacaria de la memòria 2024 de Càritas diocesana de Tarragona?

Hi ha tres aspectes clau que destaquen per sobre d'altres: el problema de la inestabilitat habitacional amb l'encariment del cost de l'habitatge; i és que 1 de cada 2 persones ateses per Càritas estan afectades per aquest tema. El fet de poder accedir a un habitatge de lloguer s'ha convertit en un luxe inaccessible per a una gran part de la població. També preocupa la pobresa laboral: un 17% de les persones que atenem treballen, però no arriben a final de mes. I un 58% estan a l'atur, sovint tota la unitat familiar. Finalment, la irregularitat administrativa, que afecta el 35% de les persones extracomunitàries. Des

de Càritas creiem que encara que hi ha persones que no venen de manera regular o amb contracte de treball d'origen, els drets humans s'han de garantir i assegurar fins i tot en aquestes circumstàncies, més tenint en compte que aquestes persones queden exclòses de qualsevol tipus d'ajut i servei.

Quines accions s'han impulsat per fer front a aquesta realitat?

Hem augmentat la inversió per persona un 31%, i un milió d'euros més respecte l'any anterior. Hem apostat per la formació professionalitzadora i la inserció laboral. De les 1.235 persones que han seguit itineraris laborals, un 25% ha trobat feina. També s'han ofert cursos de llengua, especialment per a persones en situació irregular, per afavorir l'arrelament. I hem reforçat el Servei de Migració, amb un 38% més d'atencions que l'any anterior.

Quin missatge voldria que la gent recordés després de llegir la memòria 2024?

Que quan actuem amb empatia, quan escoltem, estem construint un món millor. Dono les gràcies a totes les persones que han pogut fer realitat aquests resultats i animo a continuar sumant petites accions, ja que a Càritas hi ha lloc per a tothom. Hi ha moltes maneres de col·laborar! Quan dones, sempre reps molt més del que t'imagines, perquè al final Càritas no és només ajudar, és compartir vida. ■

“Un 17% de les persones que atenem treballen, però no arriben a final de mes”

Algú s'ha preguntat per què és tan diferent l'actitud d'un pare quan va a veure una obra de teatre del seu fill que quan va a veure un partit?

Esperit esportiu?

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, he tingut l'oportunitat de presenciar en un dels nostres pobles un partit de futbol de categoria infantil. He quedat horroritzat! I no pels nens, que jugaven esportivament amb major o menor encert, sinó pels seus pares. Tensió, crits, insults, esbrincades... Això és el que he anant sentint des de la petita grada on em trobava.

La competició d'infants hauria de ser un espai per estar relaxats i passar-s'ho bé, però m'he trobat amb uns pares molt tensos. Algú s'ha fet aquesta pregunta: per què

és tan diferent l'actitud d'un pare quan va a veure una obra de teatre del seu fill que quan va a veure un partit? Ja sé que és un exemple exagerat, perquè es tracta de coses molt diferents, però crec que l'actitud dels pares hauria de ser la mateixa, és a dir, la de gaudir. Evidentment, el teu fill cometrà errors, però sembla que molts pares només poden gaudir si guanya i destaca per damunt dels altres. Els pares que estan tan damunt dels seus fills en un partit els estan tallant la capacitat de decisió. I ja no diguem quan arriben jugades dubtoses, o quan aparentment l'àrbitre s'hagi pogut equivocar... M'han dit que sovint s'han generat altercats importants en què alguns pares han arribat a les mans.

He sabut d'una Fundació esportiva d'inspiració cristiana, anomenada *Brafa* i amb seu a Nou Barris de Barcelona. Està orientada especialment a l'esport d'infants i joves. Aquesta Fundació, entre moltes altres activitats, ha publicat uns vídeos, que hom pot consultar a la xarxa, amb el títol "No siguis *hooligan*..." (<https://brafa.org/campana-no-seas-hooligan>). N'hi ha un que porta per títol:

"Papa, no vull que vinguis a veure'm al partit." En boca d'un nen, s'escolten aquestes frases: "Si penses que sempre haig de ser el millor, no vinguis. Si per a tu el resultat és el més important, no vinguis. Si has de cridar a l'àrbitre cada vegada que creus que s'equivoca, no vinguis. Si no pots suportar que estigui a la banqueta, no vinguis. Si t'has d'enfadar cada vegada que fallo, no vinguis. Si vens, vine a gaudir, a animar i a descansar. Només vull jugar feliç i veure't feliç."

S'han fet aquests vídeos "perquè és molt trista la realitat que vivim amb les pares a les grades", afirma el director. I afegeix: "L'esport és tan sols un joc i l'estem robant als nens." De fet, els pares haurien de ser els principals protectors, defensors i referents dels nens, i no fer-los patir o passar vergonya. Hi ha pares, puntualitza el director, "als quals se'ls en va una mica el cap, gent que ve a animar amb tambors i petards en un partit de nens de 7 anys", i continua: "Hi ha jugadors que acaben plorant i dient a l'àrbitre que tenen por." Pensem-hi i prenguem nota per si podem millorar la situació.

Ben vostre. ■

Sant Miquel dels Sants moria a trenta-tres anys. La seva vida fou curta en el temps, però intensa en el seguiment de Crist

Quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants

ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

No podem passar de llarg sense aturar-nos en la commemoració del quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants, per la significació que aquest esdeveniment té per a la ciutat de Vic i per a tot el nostre bisbat. Fou el 10 d'abril de 1625 quan moria el "Serafí d'Ausona" en el convent dels trinitaris descalços de Valladolid. Feia escassament tres anys que havia arribat allí com a superior d'aquella comunitat religiosa. En el breu temps d'estada en aquesta ciutat va deixar una forta petjada de

caritat i de servei, així com una intensa vida apostòlica, unida a una profunda experiència d'unió amb Déu. Ell havia expressat en moltes ocasions que "desitjava morir d'amor, perquè és mort dolça i regalada". De fet, expirà tot dient: "Crec en Déu, espero en Déu, amo Déu. Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès", i tenint el Sant Crist a les mans.

Sant Miquel dels Sants moria a trenta-tres anys. La seva vida fou curta en el temps, però intensa en el seguiment de Crist. Miquel Argemí i Mitjà havia nascut a la ciutat de Vic el 29 de setembre de 1591, essent el penúltim dels vuit fills del matrimoni d'Enric Argemí, notari públic, i Montserrat Mitjà. A onze anys ja era orfe de pare i mare. De la seva infància resta el record de la seva gran pietat i el seu desig de lliurar-se del tot al Senyor. Quan tenia solament dotze anys se'n va anar a Barcelona, on era més fàcil trobar un convent de frares que l'acollís. Entrà en el dels trinitaris, on inicià el seu camí com a religiós, sobresortint en pietat i humilitat.

En trobar-se amb un trinitari descalç, que li va obrir un horitzó de més lliurament i santedat, entrà en aquest nou orde religiós de gran austeritat, on es va afegir al seu nom de Miquel el de tots els Sants. Va recórrer moltes ciutats per raons d'estudis i d'obediència. Cal destacar la seva estada a Baeza, on, en dues etapes diferents, va estar-se catorze anys. Aquesta ciutat fou la que rebé les primícies del seu sacerdoci, amb les celebracions eucarístiques, amb tanta pietat que s'hi produïen fenòmens místics, en què fins i tot el cos participava dels arravataments de l'ànima. També eren cercades les seves enceses prèdiques.

De sant Miquel dels Sants cal assenyalar sobretot el seu amor a Jesús. Des de ben jovenet ja fou una seva característica, i mai no va cessar de créixer en ell. El fet de l'intercanvi de cors entre Jesús i Miquel no manifesta res més que el que expressava sant Pau: *Visc, però no soc jo qui visc, sinó que el Crist viu en mi* (Ga 2,20). ■

CONSULTORI BÍBLIC

Per què no s'ha de llegir la Bíblia al peu de la lletra?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

El fonamentalisme es troba actualment molt estès, sobretot entre sectes autoanomenades cristianes, però també en amplis sectors de les grans Esglésies. La lectura fonamentalista de la Bíblia prescindeix de l'estudi científic i defensa una interpretació estrictament literal de tots els textos. El reconeixement de la Bíblia com a Paraula de Déu porta algunes persones a creure que no cal sotmetre els textos a cap mena d'anàlisi històrica o literària. Un plantejament d'aquesta mena suposa negar el caire històric de la revelació divina i, de fet, anul·la la possibilitat d'entendre-la. La revelació, per ser comprensible, només es pot produir en paraules humanes, i el llenguatge humà es troba necessàriament lligat a un temps i un espai determinats, que cal conèixer per interpretar els textos bíblics.

Convé tenir present l'important i interessant document de la Pontifícia Comissió Bíblica *La interpretació de la Bíblia en l'Església* (1993). Aquest escrit és molt complet i mesurat, i conté una presentació acurada i precisa dels diversos mètodes d'anàlisi dels textos bíblics. En aquest text s'afirma: "El problema de base d'aquesta lectura fonamentalista és que, refusant de tenir en compte el caràcter històric de la revelació bíblica, es fa incapaç d'acceptar plenament la veritat de l'Encarnació mateixa. El fonamentalisme (...) refusa d'admetre que la Paraula de Déu inspirada hagi estat expressada en llenguatge humà i que hagi estat redactada, sota la inspiració divina, per autors humans les capacitats i els recursos dels quals eren limitats."

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Tenim una missió, tenim una responsabilitat

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Aquest episodi sobre l'enviament dels setanta-dos deixebles només el trobem en el tercer evangeli. L'inici és un discurs llarg de Jesús en el qual fa extensiva la missió dels Dotze que havien estat enviats en el capítol 9, a altres deixebles. Atès que el número setanta-dos coincideix amb la quantitat de pobles que es creia que habitaven en el món segons el llibre del Gènesi, capítol 10, penso que els receptors de la missió és tot el món. Lluc ens anticipa, i ho fonamenta en la voluntat de Jesús, el que serà evident anys després: els gentils que viuen fora d'Israel seran els principals receptors de la Bona Nova.

La missió universal a què estan cridats els deixebles no és fàcil. Tal vegada el més difícil sigui deixar de confiar en les pròpies forces, recursos i coneixements, és a dir, en els mitjans humans (no han de portar "bossa, ni sarró, ni calçat"). Només cal confiar en Déu Pare. És de bojós emprendre una missió en aquestes condicions? Potser sí. Arabé, Jesús ja ens va dir que allò que no és possible per als homes, ho és per a Déu, de possible. I certament que va ser així: els setanta-dos van acceptar la responsabilitat de la missió, malgrat que se sentien febles, no tenien recursos i eren llançats enmig d'un món de llops. Tanmateix,

tornaren tots contents de la missió perquè havien alliberat del mal molta gent pel poder del nom de Jesús.

En temps de Jesús es creia que tots els mals, les malalties i també la mort tenien el seu origen en Satanàs i els seus dimonis que aquí estan representats per les serps i els escorpins. Les guaricions i els exorcismes que fan Jesús i els seus deixebles són el signe del fet que el Regne de Déu és a prop, que el mal és vençut, que Satanàs, la personificació de les forces del mal, no té cap poder en el món i cau del cel. Els "dimonis" que avui no permeten que el Regne de Déu sigui aquí poden ser múltiples. Volem tenir poder per dominar els altres? Volem ser els primers i ocupar els llocs importants de la societat? Volem acumular riqueses? El mal en el món té moltes cares i disfresses, però Jesús ens ha donat poder per trepitjar-lo. Jesús envia els setanta-dos perquè siguin servidors fidels de la Paraula i perquè ajudin i alliberin els homes i les dones dels mals que els oprimeixen. Només així els deixebles de Jesús tindran "un nom escrit en el cel", perquè el que fan està en sintonia amb el que vol Déu Pare i Déu els estimarà. El contrast és impactant: els deixebles tindran els seus noms escrits en el cel i Satanàs cau del cel. ■

Diumenge XIV de durant l'any

Lectura primera

Is 66,10-14c

*Jo decantaré cap a ella, com un riu,
la pau i el benestar*

Lectura del llibre d'Isaïes

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: "Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos." La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Evangelí

Lc 10,1-12.17-20

La pau que li desitgeu reposarà en ell

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, el Senyor en de-

Salm responsorial

65

Aclama Déu, tota la terra.
Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.
Digueu a Déu:

"Que en són, d'admirables, les
vostres obres!"

R. Aclama Déu, tota la terra.

"Tota la terra es prosterna davant
vostre
i canta la glòria del vostre nom."
Veniu a contemplar les gestes de
Déu.

Que n'és, d'admirable, el que fa
amb els homes! *R.*

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell que sempre governa amb el seu
poder. *R.*

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi.
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meva súplica,
ni m'ha negat el seu amor. *R.*

signà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: "Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amodels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta

Lectura segona

Ga 6,14-18

*Jo porto en el meu cos les marques distintives de
nostre Senyor Jesucrist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Al·leluia

*Que la paraula de Crist, en tota la seva
riquesa,
tingui estada entre vosaltres.*

casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre. [...] ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2

Juliol

6. DIUMENGE

Diumenge XIV de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 66,10-14c / Salm 65 / Gàlates 6,14-18 / Lluc 10,1-12.17-20
SANTORAL: Isaïes, prof. i mr.; Ròmul, b.

7. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 28,10-22a / Salm 90 / Mateu 9,18-26. A Urgell: **Sant Ot, bisbe** (S i MO), Blanc. A Solsona: **Sant Ot, bisbe** (MO), Blanc
SANTORAL: beat Benet XI, p.; Edilberga, vg.; Fermí, b.; Marçal, b.

8. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 32,22-32 / Salm 16 / Mateu 9,32-38
SANTORAL: Adrià III, p.; Àquila i Priscilla, mr.; Edgar, rei; Eugeni III, p.

9. DIMECRES

Fèria, Verd. Obé, **Sants Agustí Zhao Rong, prev. i comp. mr.** (ML), Vermell. Lectures: Gènesi 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Salm 32 / Mateu 10,1-7
SANTORAL: Joan de Colònia, prev. i

mr.; beata Joana Scopelli, rel.; beat Teodoric Balat, mr.; Zenó, mr.

10. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Salm 104 / Mateu 10,7-15
SANTORAL: Amèlia, viuda; Ascani, mr.; beats Carmel Boltà i Francesc Pinazo, mr.; Cristòfol, mr.; Verònica Giuliani, rel.

11. DIVENDRES

Sant Benet, abat, patró d'Europa (F), Blanc. Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29
SANTORAL: Olga, reina; Pius I, p. i mr.

12. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), Blanc. Lectures: Gènesi 49,29-32;50,15-24 / Salm 104 / Mateu 10,24-33
SANTORAL: Abundi, prev. i mr.; Ignasi Delgado, b. i mr.; Joan Gualbert, ab.; Josep Fernández, prev. i mr.; Marciana, vg. i mr.

El Sant 10 de juliol

Amèlia, vídua

Santa Amèlia, també coneguda com a Amalerga o Amalia, va néixer al segle VII a la regió de Maubeuge, a Bèlgica. De família noble, es va casar amb Witger, duc de Lorena i comte de Brabant, amb qui va tenir diversos fills que posteriorment també van ser venerats com a sants: Emebert, bisbe de Cambrai, Gúdula, Reineldis i Pharaildis. Tot i que sempre va mostrar un profund esperit d'entrega a Déu, no va ser fins després de la mort del seu marit que Amèlia va decidir abandonar la vida mundana i ingressar a la comunitat benedictina de l'abadia de Maubeuge. Allà, sota la direcció espiritual de sant Aubert de Cambrai, que li va imposar el vel monàstic, la santa va consagrar-se plenament a la vida de pregària, es-

tudi de les Escripures i servei als més necessitats. La seva vida es pot llegir en una biografia hagiogràfica redactada entre els anys 1033 i 1048 per l'abat Hug de Lobbes, la *Vita sanctae Amalbergae viduae*. Aquest relat, que combina elements històrics amb llegendes, relata la gran devoció d'Amèlia, el nom de la qual significa "treball" o "esforç", un reflex del seu lliurament incondicional a la vocació religiosa i del seu testimoni exemplar. La santa va morir a la mateixa població de Maubeuge, on havia viscut com a monja, i va ser enterrada a l'abadia de Lobbes, juntament amb el seu espòs Witger. L'any 1073, les seves relíquies es van traslladar a l'abadia de Sant Pere de Gant, on descansen actualment.

**CONSOL
MUÑOZ**

Franciscana missionera

Els novicis i les novícies es comprometen, amb els vots temporals emesos davant Déu i davant l'Església, a observar els consells evangèlics

La professió religiosa

El n. 80 de la constitució *Sacro-sanctum concilium*, en parlar de la professió religiosa, manifesta el següent: “Cal que es redacti un ritu de professió religiosa i de la renovació de vots, que contribueixi a una més gran unitat, sobrietat i dignitat, amb obligació de ser adoptat per aquells que realitzen la professió o renovació de vots dins de la missa, llevat d’algun dret particular. És lloable que es faci la professió dins la missa.”

La Comissió Episcopal Espanyola de Litúrgia, davant d’aquest mandat del Concili, va emetre el Ritual de la Professió Religiosa i Consagració de Verges, perquè els religiosos i religioses ens hi atinguem en aquelles celebracions.

Un cop conclòs el temps del noviciat, arriba el moment de fer un pas més en el compromís del seguiment de Jesucrist, per mitjà de la professió religiosa. Per ella, els novicis i les novícies es comprometen, amb els vots temporals emesos davant Déu i davant l'Església, a observar els consells evangèlics, i s’incorporen als seus respectius instituts amb l’obligació d’observar la regla i el dret propi. Pel que fa a la regla, sant Francesc d’Assís deia: “És el llibre de la vida, esperança de salvació, medul·la de l’Evangeli, camí de perfecció, clau del paradís, pacte d’aliança eterna” (2C 208).

La missa de la celebració pot ser la que correspon a la litúrgia del dia, o bé la missa ritual proposada per al dia de la primera professió dels religiosos.

- La primera professió de les religioses consta de set moments:
- crida o petició (la novícia demana la misericòrdia del Senyor i l’admissió a la Congregació de la qual vol formar part)
- homilia i exhortació (de part del celebrant)
- interrogatori (a través del qual, el celebrant ratifica el desig que porta a professar a la novícia)
- petició de l’ajuda de Déu (per mitjà d’una pregària)
- professió (l’emissió dels tres vots, en mans de la superiora general o provincial)
- entrega de les insígnies de la professió (cada Congregació disposa quines han de ser)
- conclusió del ritu de la professió (amb una pregària universal)

Un cop finalitzada la celebració joiosa de la professió temporal comença, per als que l’acaben de professar, el temps denominat de juniorat, en el qual els religiosos i religioses experimenten la vida i la missió pròpia del seu Institut en el món d’avui, i es preparen per assumir un compromís definitiu de donació per mitjà de la professió perpètua. ■

Veredicte de la 40ena edició del Concurs Bíblic de Catalunya

El premi de la modalitat Universitària es va lliurar el 15 de maig a les esglésies de Sant Pere de Terrassa.

REDACCIÓ

El Concurs Bíblic de Catalunya (CBC) va celebrar amb èxit la seva 40a edició, amb 11.217 participants distribuïts en 1.021 treballs grupals procedents de 165 centres educatius i parròquies de tot Catalunya. Aquest any, el concurs va iniciar una nova etapa, amb un format *on-line* i grupal, que promou el treball en equip i el diàleg entre els joves.

El CBC continua formant part de la Federació de Cristians de Catalunya i la gestió està coordinada pel Consell Director i Executiu, amb representants de la diòcesi de Terrassa, la Conferència Episcopal Tarraconense i la Fundació Escola Cristiana. Aquesta edició ha mantingut

les tres modalitats habituals —Infantil, Adolescent i Universitària— i s'ha vinculat a la celebració de l'any jubilar "Pelegrins d'esperança", decretat pel papa Francesc.

Amb el lema "El diàleg donarà els seus fruits" i el passatge de Mateu 8,5-13 com a text de reflexió, els participants van treballar en grups per aprofundir en el missatge del cristianisme i fomentar l'evangelització. Els treballs es van lliurar durant la festa de la Mare de Déu de Montserrat i el veredicte es va fer públic el diumenge del Bon Pastor. El premi de la modalitat Universitària es va lliurar el 15 de maig a les esglésies de Sant Pere de Terrassa durant la Trobada de Pastoral Universitària.

Una altra novetat destacada va ser la modificació en l'entrega de premis: en lloc de convocar una cerimònia massiva, els grups guanyadors tenen trobades personalitzades amb

els bisbes diocesans i els rectors de les parròquies, en un ambient més proper i de conversa. Aquestes trobades inclouen un esmorzar, dinar o berenar, amb l'objectiu de fomentar l'intercanvi d'impressions i el contacte directe amb els pastors responsables.

Els premis es van repartir entre sis diòcesis de Catalunya, consolidant el caràcter territorial i la inclusió del CBC en les comunitats locals.

El veredicte i l'entrega de premis del XXII Concurs Bíblic Universitàri es van dur a terme el 15 de maig a les esglésies de Sant Pere de Terrassa, en el marc de la Trobada de Pastoral Universitària de la diòcesi. Els guanyadors van ser: primer premi per a Gabriela Michel Alba Valverde (diòcesi de Terrassa), segon premi per a Èric Casanova i Adrià Castelló (diòcesi de Tortosa) i tercer premi per a Iván López Casado (diòcesi de Vic). ■

 Cartes

Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio

Que preciós poder repetir sovint amb amor aquesta petita pregària o jaculatòria: “Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio.”

Jesús, confio en Vós perquè sé que sou l’Amor sens límits, que sempre vetlleu per cadascun de nosaltres.

Confio, perquè sé que tot ho podeu i voleu el millor per a tots.

Confio, perquè sé que vetlleu dia i nit per tots, amb una tendresa infinita, amb sol·licitud amorosa, com el més gran Amant.

“L’Amor no és estimat”, s’ha dit de vegades. Tal volta no és estimat per molts, però són moltíssims els qui l’aimen amb fidelitat.

Quants li han donat i li donen la vida cada dia en el silenci d’un monestir. Quants, per Ell, van a l’altra part del món per donar-lo a conèixer. Quants malalts li ofereixen tot el seu dolor en el llit del sofriment. I tants i tants que en les tasques de cada dia li ofereixen tot... I tot per amor.

Jesús ens estima infinitament, i nosaltres, des de les nostres diferents situacions, també li corresponem amb el nostre petit amor. I l’invocuem amb fervor: “Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio.”

Jesús sigui sempre el nostre gran Amor.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA

Sobre la crisi climàtica

Tot i que es pretenguin negar, amagar, dissimular i relativitzar, els signes del canvi climàtic estan aquí i cada cop són més palesos.

Ja ningú no pot ignorar que en els darrers anys hem estat testimonis de fenòmens extrems, de períodes freqüents de calor inusual, de sequera i d’altres clams de la terra. I si bé és cert que no podem atribuir cada catàstrofe concreta al canvi climàtic, sí que es verificable que determinats canvis en la climatologia provocats per la humanitat augmenten notablement la probabilitat d’aquests fenòmens, cada vegada més reiterats i intensos.

Pel que fa a les onades de calor, hauríem de preguntar-nos que succeiria amb un augment global de la temperatura d’1,5°C, del qual ja hi estem a prop. No oblidem que, de superar els 2 graus, es fondrien totalment les capes de gel tant de Groenlàndia com de bona part de l’Antàrtida.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D’ANDALUSIA

Ressons del Dia del Papa

Fa uns dies celebràvem el Dia del Papa. En la seva primera salutació, el papa Lleó XIV ens va oferir

l’espurna divina més bonica:

“Déu ens estima a tots incondicionalment.” Després, en el seu primer discurs als membres del

Cos Diplomàtic, el 16 de maig, va subratllar amb força les “tres paraules clau que constitueixen els pilars de l’acció missionera de l’Església: pau, justícia i veritat”.

I en l’homilia en la missa d’inici del ministeri petrí, ens va deixar un encàrrec ineludible: “Aquesta és l’hora de l’amor! La caritat de

Déu, que ens fa germans entre nosaltres, és el cor de l’Evangeli.

Nosaltres volem dir al món, amb humilitat i alegria: mireu Crist!

Aproveu-vos a Ell! Acolliu la seva Paraula que il·lumina i consola!

Escolteu la seva proposta d’amor per formar la seva única família: en l’únic Crist nosaltres som u.”

Amb aquestes paraules del Papa com a teló de fons, mireu Pere i Pau. Pere va ser proper a la sensibilitat jueva i Pau a la dels gentils.

Pere pasturava totes les ovelles, mentre que Pau obria camins,

formulava la fe de forma renovada i innovava amb la seva creativitat.

Avui necessitem els dos esperits d’aquests apòstols en la vida de l’Església.

L’escut del Sant Pare s’aixeca sobre un fons blau, que evoca les

alçades del cel i es caracteritza pel seu valor marià, un símbol clàssic

en referència a la Santíssima Verge Maria, el liri *flos florum*. En l’altre camp, de color blanc, destaca

l’emblema de l’orde agustí, un cor ardent travessat per una fletxa.

Que la silueta de Lleó XIV resplendeixi en el món d’aquesta hora, i

que la seva veu arribi a les consciències lliures perquè, entre tots,

mirem d’establir en la humanitat, la civilització de l’amor.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Els Cursos Bíblics d'Estiu, per fruitir i aprofundir en la Paraula

S'han programat del 7 a l'11 de juliol al Seminari-Casa de Cultura de la capital tarragonina

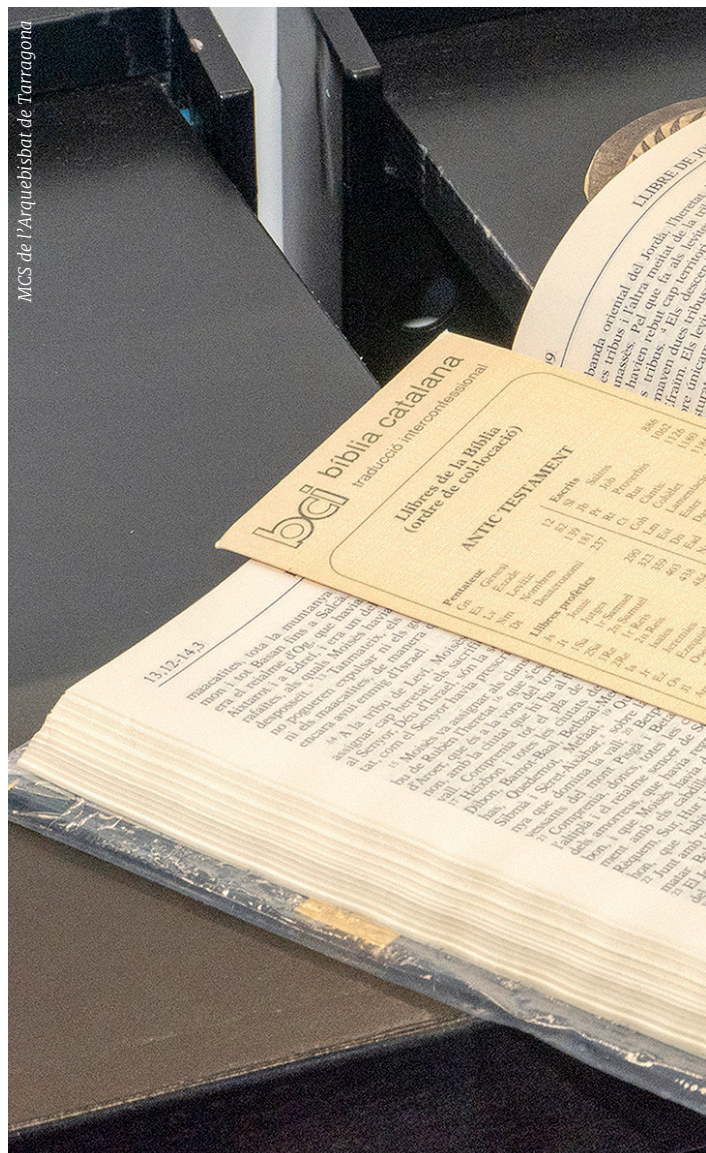
JOAN BORONAT
Tarragona

Els Cursos Bíblics d'Estiu són un clàssic d'aquesta estació de l'any a les diòcesis catalanes, els quals tenen a Tarragona la seva seu. Enguany s'han programat del 7 a l'11 de juliol al Seminari-Casa de Cultura de la capital tarragonina. Queda lluny aquell 1974 quan aquests cursos van néixer per a la formació i aprofundiment de la Paraula de Déu, per a monitors en l'àmbit de la pastoral. De llavors ençà, els Cursos Bíblics han evolucionat i d'aquests en són partícips molts altres agents pastorals i de l'àmbit de la docència.

Sortosament, "la participació en els Cursos Bíblics no ha decaïgut. Ans al contrari: s'ha recuperat i fins i tot incrementat en els anys posteriors a la pandèmia del Covid-19, amb persones que els segueixen en continuïtat, i d'altres de nous que s'hi incorporen", explica Esperança Amill, directora del Secretariat Diocesà per a l'Animació Bíblica de Tarragona i vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya (ABCAT), l'entitat impulsora dels cursos formatius d'estiu.

Els cursos estan oberts a tots aquells que desitgin conèixer les Sagrades Escripures i aprofundir en aquest coneixement. Ofereixen un mètode d'estudi que ajuda a fruitir de la Paraula, a viure més a fons la fe i a comunicar-la als altres. Els responsables no dubten a afirmar que "tan sols amb el coneixement de la Paraula i l'ajut de l'Esperit Sant farem una Església més dinàmica, una Església de conviccions fermes, sempre conscient i compromesa, una Església viva i present en el món".

Aquest estiu són una cinquantena els cursetistes inscrits, principalment de l'arxidiòcesi de Tarragona, però també de la resta de bisbats de

Catalunya i fins i tot de més enllà. Com indica Esperança Amill, el perfil dels participants és molt variat.

Tot enfortint la col·laboració mútua que des de fa temps hi ha entre l'ABCAT i l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, els Cursos Bíblics d'Estiu tenen el reconeixement acadèmic de tots els instituts de ciències religioses de Catalunya i Balears. Es poden cursar,

com sempre, com a alumnes oients (certificat d'assistència al final), com a assignatures optatives del batxillerat (2ECTS) o la llicenciatura (2ECTS) en Ciències Religioses a l'Institut de Ciències Religioses, o com a curs de formació permanent del professorat.

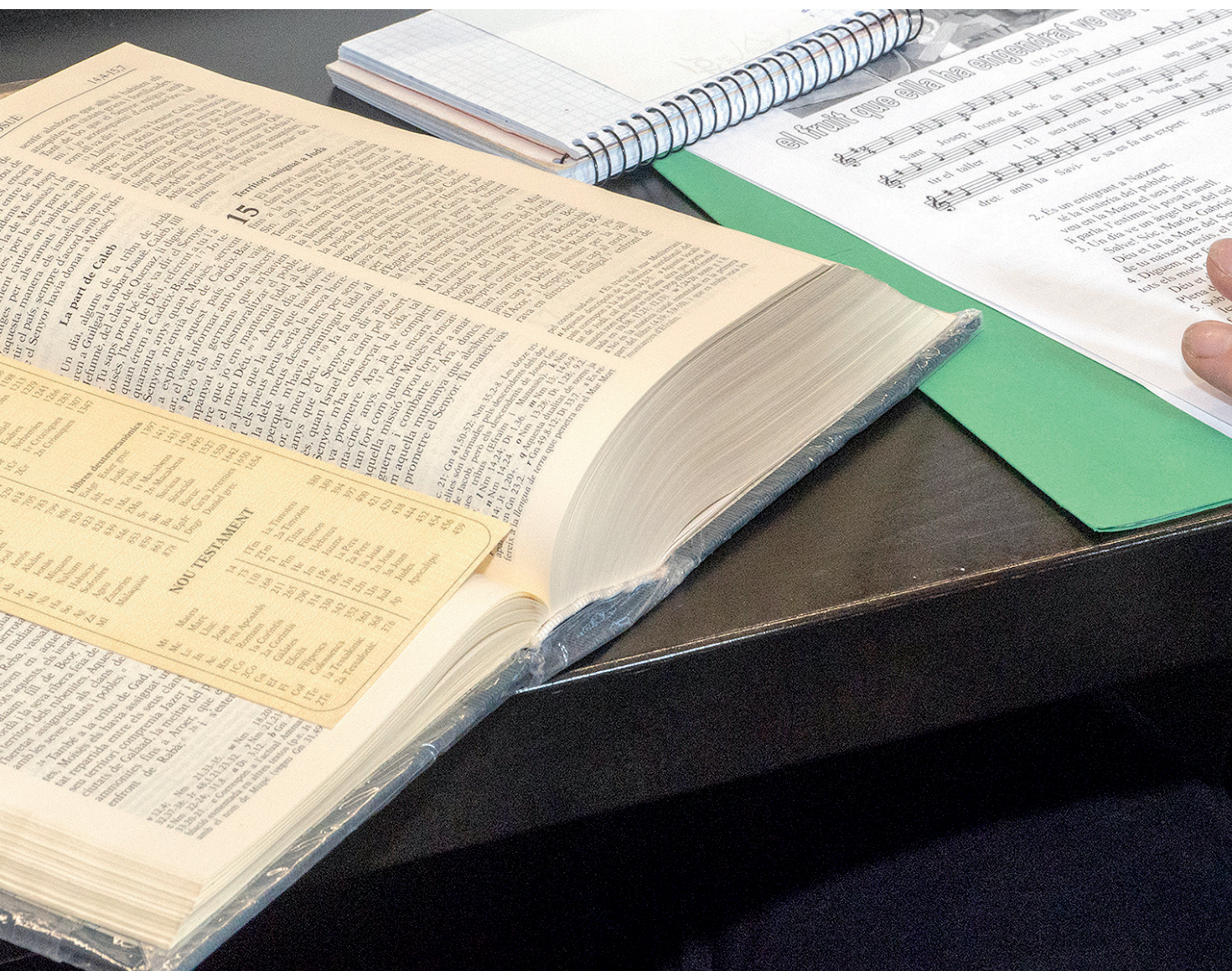
PROGRAMA D'AQUEST ESTIU

El curs del matí, de 9.30 a 13.00, està dedicat al Nou Testament, diri-

El curs de la tarda, de 16.00 a 19.30, tracta l'Antic Testament i, en concret, el llibre del profeta Isaïes. El curs, impartit per Joaquim Malé, s'endinsarà en aquest profeta fascinant tan estimat pels primers cristians i, per tant, que fou considerat una veu autènticament profètica per les primeres comunitats de seguidors del Senyor ressuscitat.

A més a més, els cursos tenen el valor afegit de la bona convivència que generen. Com bé diu Esperança

ESPERANÇA AMILL
“Aquests cursos ens permeten compartir vida, inquietuds i sentir-nos Església”

git pels professors Joan Ferrer i Begonya Palau. És una presentació del llibre dels Fets o Actes dels Apòstols, que és la segona part de l'Evangelí segons Lluc. Es farà una lectura seguida i comentada dels fragments més significatius del llibre a fi de posar en relleu els grans temes teològics i les dificultats que van sorgir en els temps dels orígens de la fe i de les comunitats cristianes.

Amill, “ens permeten compartir vida, inquietuds i sentir-nos Església, moments de pregària al matí i, qui vulgui, participar de l'eucaristia a la tarda”. Paral·lelament s'organitzen visites culturals a la Tarragona romana i monumental al migdia i al vespre, “que complementen els cursos i fan caliu entre professors i alumnes. En definitiva, un bon bagatge”, conclou Amill. ■

Aquest estiu són una cinquantena els cursetistes inscrits.

L'Anunci a Abraham

(Gn 12,1-9 i Mt 1,1-16)

ORIOI JARA

Escriptor i guionista

Cristians, jueus i musulmans identifiquen Abraham com el pare dels creients

Quan parlo amb algú que qüestiona la Bíblia em remeto a aquest capítol del Gènesi. A vegades no calen grans desenvolupaments teològics o històrics, sinó idees petites i simples. Si la Bíblia no és certa, com pots explicar Gènesi 12,3? Fa quatre mil anys Déu va prometre a Abraham que totes les famílies de la terra serien beneïdes pel seu nom. És a dir, que Abraham seria el Pare d'una nova relació progressiva entre Déu i la humanitat. Fixeu-vos l'audàcia de la promesa: Déu diu a un pastor nòmada de Caldea que les famílies de la terra seran beneïdes pel seu Déu i gràcies a ell. Gràcies al fet que ell va acceptar el manament del Senyor; gràcies al fet que Abraham va edificar una família per portar el nom de Déu a tothom; una família, per cert, que esdevindrà un poble preparat per acollir el Salvador del món. Cristians, jueus i musulmans identifiquen Abraham com el pare dels creients. Quatre mil anys després la promesa de Déu és evident: la terra coneixerà Abraham i el seu Déu que ara, després que Crist resolgui la rebel·lió de Babel, torna a ser Déu de tot el món, i no només dels hebreus.

Dues coses més absolutament

importants d'aquesta porció: per un costat, la promesa d'esdevenir una gran nació. Aquest concepte és inexistent en la literatura religiosa antiga. Els déus prometien coses individuals a les persones, però no existeix un paral·lelisme en cap text antic. Està clar que la promesa amb Abraham no està relacionada amb la seva vida individual, sinó que és una promesa a la humanitat sencera que es desenvoluparà en un pla seqüencial des d'aquell moment.

En segon lloc, i això és d'una delicadesa profunda: Déu exigeix a Abraham una confiança total en la seva Paraula. En l'antic Pròxim Orient la vinculació a la terra era la cosa més important del món. La terra on tu residies era la garantia de la teva subsistència, era allò que et donava identitat i era l'única manera de relacionar-te amb els teus déus. Sense terra no sabies si podries menjar, no tenies la protecció de la teva família o del teu clan i no podies pregar o demanar res als teus déus. El que Abraham fa quan accepta la paraula de Déu és abandonar qualsevol seguretat, fins i tot la més mínima, i llençar-se al buit amb absoluta confiança en Déu. I, evidentment, Déu no falla. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Es pot fer tornar a la vida una espècie animal extingida?

Flickr / Web Summit

Anna Keyte, directora d'espècies de Colossal Biosciences, en una trobada a Lisboa (Portugal), el 12 de novembre del 2024.

MN. FRANCESC NICOLAU
 Professor emèrit de la Facultat
 de Filosofia de Catalunya

Hi ha científics que responen afirmativament a aquesta pregunta. Tenen raó? Diuen que és possible sempre que es tinguin cèl·lules de l'espècie que es vol fer reviure, perquè amb l'ajuda d'una altra espècie molt semblant es poden construir embrions de la dita espècie extingida, injectant convenientment les seves variants gèniques de l'ADN al genoma de la que ara existeix. Sembla impossible, oi? Sies

pogués realitzar, seria “desextingir” una espècie. Doncs resulta que una empresa americana, Colossal Biosciences, s'ha proposat aconseguir-ho. Què és el que han fet?

És una empresa que porta pocs anys d'existència. Va ser fundada el setembre del 2023. Van decidir intentar fer reviure els anomenats *llops gegants* (o terribles), que es van extingir fa prop de 13.000 anys. Aquest tipus de llop està relacionat amb els gossos. Per això van escollir els embrions canins. Es conserven fòssils d'aquells antics llops gegants: una dent d'uns 13.000 anys i un crani de 72.000. Tenien els investigadors material genètic de sobres per aïllar el material genètic de l'espècie extingida que volien desextingir. Un cop obtingut, van optar per l'espècie actual d'un gos anomenat llop gris per implantar en femelles les cèl·lules

embrionàries amb l'ADN modificat, segons el que hem dit, i van esperar que donessin a llum.

Èxit del procés! Van néixer dos gossos mascles que reberen el nom de Ròmul i Rem. Certament, diferents dels de l'espècie llop gris; el pelatge ho demostra. I es va dir que eren dels llops gegants. Encara que això es va anunciar amb entusiasme, hi ha molts científics crítics que no ho veuen així, no són realment llops gegants. No es tracta d'una resurrecció, diuen, i potser tenen raó.

Repetit l'experiment, els ha nascut una gosseta de característiques semblants. Ha rebut el nom de Kha-leesi. Presenta els mateixos interrogants que Ròmul i Rem. Què s'hi pot dir? No en sabem prou per donar-hi resposta. Ens limitem a donar notícia del que ens han fet arribar. El temps dirà... ■

TRADICIONS REMEIERES

Mandarines i taronges agres

Flickr / Jesús Cabrera

La taronja agra és una fruita molt rica en vitamina C, potassi, magnesi i calci.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

El taronger agre (l·lat., *Citrus aurantium*; cast., *naranja amargo*) és un arbre de fulla perenne que fou desconegut pels grecs i pels romans, car procedeix d'Àsia, segurament d'Indoxina. Foren els àrabs qui l'introduïren a Occident. Els antics religiosos el descriviren com un "arbre poblat de fullas d'un vert hermós, llustrosas, duras, ovaladas y que persisteixen en l'arbre durant l'hivern. Fa unes flors blanques y olorosas; lo fruy comestible y sa, és semblant a una poma rodona, d'un groch verdós abigarrat y'l such amarch ácid". En efecte, les fulles

del taronger agre són agraciades de propietats digestives i la flor té uns efectes calmants molt apreciades. La taronja agra és una fruita molt rica en vitamina C, potassi, magnesi i calci. A més de contribuir a fixar el ferro, la taronja és un excel·lent reconstituent en les malalties gripals. La flor i la fruita del taronger amarg se solien emprar per a l'elaboració de licors estomacals de gust dolç-amarg i amb la pela se'n fa una mermelada excel·lent.

En canvi, la mandarina és una fruita gens amarga sinó molt dolça i fàcil de menjar; té la pell fàcilment separable i gens arrapada a la polpa. "Mandarina" és el nom donat a la fruita del mandariner (l·lat., *Citrus nobilis*; cast., *mandarino*), que és un arbre procedent de la Xina i pren el nom a partir del color dels vestits dels governants xinesos anomenats "mandarins". El seu conreu al Mediterrani no és tan antic com el del lli-

moner i taronger, sinó relativament recent i es remunta a principis del segle XIX.

La pell de la mandarina és molt beneficiosa per a l'organisme, ateses les seves nombroses propietats antioxidants i relaxants. Menjar regularment mandarines integrals, és a dir, amb pell, garanteix la salut dels vasos sanguinis, puix que és una de les millors fruites protectores de les artèries i, també, del fetge. Pel que fa a la gastronomia, la pell de la mandarina, quan és fresca i ben madura, ratllada finament és ideal per acompanyar i potenciar el gust de les amanides, vinagretes i algunes cremes de verdures de tast dolcenc.

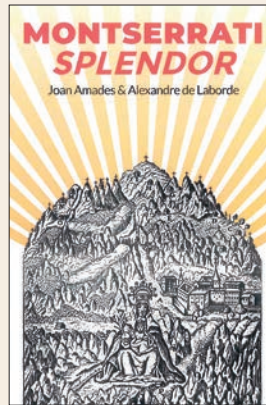
La variant de taronges anomenada "clementines" són un híbrid entre la combinació del mandariner i del taronger amarg. A l'article vinent us vull parlar, si Déu vol, sobre les propietats de la coliflor. ■

GILLES JEANGUENIN

Romper los lazos del mal
Editorial San Pablo, 2025,
196 pàg.

Aquest llibre és una invitació a entrar en oració i a confiar-se humilment al Senyor. Per alliberar-nos del mal, podem recórrer als escrits, savis i d'actualitat imperible, dels Pares de l'Església.

JOAN AMADES i ALEXANDRE DE LABORDE

Montserrat Splendor
Llibres de l'Índex, 2025,
112 pàg.

Aquest volum, dedicat al Mil·lenari de Montserrat, consta d'un refranyer de Joan Amades, unes postals de principis del segle XX i una descripció de la muntanya i de l'abadia de Montserrat, a càrrec d'Alexandre de Laborde.

PEDRO MIGUEL LAMET (text) i GEMA GARCÍA INGELMO (il·lustracions)

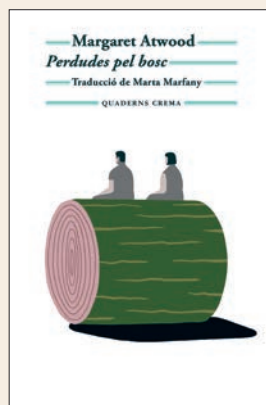
Mi madre, María
Editorial Paulinas, 2025, 58 pàg.

Coneixerem, de manera senzilla i propera, la figura de Maria, la mare de Jesús; i descobrirem que també és la nostra mare. Entendrem millor la importància que va tenir en la vida de Jesús i en la nostra.

LLUÏSA AMENÓS
L'enginy d'Eiffel a Catalunya
Dalmau Editor, 2025,
174 pàg.

La relació de Gustave Eiffel amb Catalunya es remunta al 1876, quan va subministrar estructures metàl·liques per a la línia ferroviària de Girona a Portbou. La darrera actuació d'Eiffel a Catalunya està documentada l'any 1888.

MARGARET ATWOOD
Perdudes pel bosc
Quaderns Crema, 2025,
280 pàg.

Quinze contes extraordinaris amb la memòria com a fil conductor. L'autora explora amb el seu talent narratiu les diverses manifestacions de l'absència com a companya ineludible del nostre destí.

PATRICIA BAREA AZCÓN
Caminos de ida y vuelta entre España y México. Pinturas de la Virgen de Guadalupe
Saralejandría Ediciones, 2025, 374 pàg.

La Mare de Déu de Guadalupe fou una de les grans devocions de l'anomenat Virregnat de Nova Espanya. En el llibre se'n documenta el culte, la iconografia, les nombroses pintures portades des de Mèxic, els pintors, etc. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE TEATRE

Ara, quan tinguem diners...

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Foto: © Grup Balañá

En el teatre català, l'anomenat teatre de bulevard ha costat de quallar. Però d'un temps ençà, la comèdia intel·ligent és cada vegada més present a la cartellera. El Teatre Goya i el Teatre Borràs són dos dels espais escènics on més s'ha produït aquest traspàs del teatre dit simplement d'humor al teatre de bulevard.

L'estrena de *Mesures extraordinàries*, del tàndem creatiu Carmen Marfà i Yago Alonso (*Ovelles*, *La pell fina*, *La presència*), es podria inscriure en un altre tipus de bulevard: el bulevard negre. Els autors no amaguen la intenció de les seves *Mesures extraordinàries*. La trama, de gènere mortuori, es mou entre el realisme del llast que representa per a la família d'un difunt fer front al cost d'un enterrament; el costumisme de la matriarca de la casa del difunt, després de cinquanta anys de matrimoni; i l'humor negre i urbà de com resoldre el desig d'una cerimònia de comiat digna, sense faltar a les últimes voluntats del difunt.

Mesures extraordinàries és una comèdia de tendres perdedors: el pare difunt va ser un comunista empedreït que no va tenir mai l'opció d'estalviar un duro. La mare ha mantingut les aparences i ha aguantat el mig segle de convivència sota l'elixir del "bona nit" a l'hora d'anar a dormir i la floreta de "bona nit, amor", que només escoltava quan ell ja estava mig endormiscat. El fill, separat, amb una filla que estudia econòmiques, ha seguit poc o molt la tradició paterna i té les butxaques tan buides com les tenia el seu pare. I la filla, que des de petita s'ha criat amb la mare i la seva nova parella —un segon pare sempre amb la cartera a punt per pagar el que calgui—, pensa que ella el que faria és cedir el cos de l'avi a la ciència per matar dos pardals d'un tret: quedar bé amb la solidaritat científica i, de

rebot, no haver de pagar ni cinc per l'enterrament.

Amb una trama més aviat amable, sense gaires guspises que sorprenquin l'auditori, però que el mantenen amb el somriure permanent, la comèdia és un cant a l'esperança i l'enginy de supervivència i és, sobretot, una resposta a una antiga i repetida

promesa del pare difunt quan, anys enrere, davant d'un concessionari de luxosos cotxes Mercedes del carrer alt de Balmes, sempre prometia al seu fill encara petit que un dia hi entrarien per mirar-ne un. "Però quan, pare...?" I la resposta sempre era la mateixa: "Ara, quan tinguem diners..."

"MESURES EXTRAORDINÀRIES", de Carmen Marfà i Yago Alonso
 INTÈRPRETS: Mercè Aránega, Francesc Ferrer i Mia Sala-Patau / Abril Julien

DIRECCIÓ: Carmen Marfà i Yago Alonso
 Teatre Borràs, Barcelona
 Fins al 13 de JULIOL 2025

L'actor Francesc Ferrer i les actrius Mercè Aránega i Mia Sala-Patau, protagonitzen la comèdia "Mesures extraordinàries" al Teatre Borràs.

AMB BON HUMOR

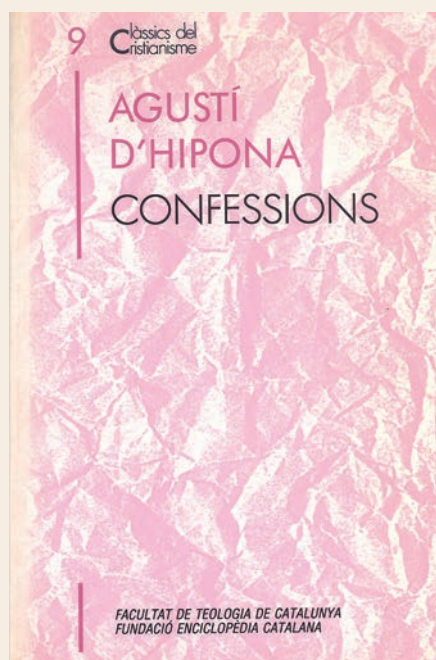

CRÍTICA LITERÀRIA

Agustí indispensable

**MN. JOSEP
RUAIX I VINYET**
Eclesiàstic, gramàtic
i escriptor

AGUSTÍ D'HIPONA

Confessions

Edicions Proa, 1989, 382 pàg.

Sant Agustí (354-430) és el més grandels Pares de l'Església llatina, com també un dels grans escriptors de la literatura mundial. I la seva obra més coneguda es titula *Confessions*. Així, com no podia ser d'una altra manera, ja de temps se n'han fet traduccions catalanes. La darrera és la que ressenyem breument, inserida dins la benemèrita col·lecció Clàssics del Cristianisme, col·lecció de cent volums, que s'edità entre els anys 1988 i 2005, dirigida pel savi Dr. Sebastià Janeras.

Doncs bé, les *Confessions* agustinianes en són l'obra potser més rellevant, traduïdes, a més, per un llatí d' excepció i posseïdor d'un llenguatge alhora fidel a l'original i amb una riquesa de lèxic extraordinària: Miquel Dolç (Santa Maria del Camí, Mallorca, 1912 – Madrid, 1994).

Com totes les obres antigues, conté una certa part de contingut que avui dia no diu gran cosa al públic no especialitzat (en aquest cas, en història de la teologia), com també segueix una exegesi bíblica avui en gran part superada; ara bé, la major part sí que és interessant i perenne. Agustí d'Hipona posseïa un gran talent i destacava, entre altres coses, per una subtil capacitat d'introspecció psicològica, així com per aguts jocs de paraules, antítesis i altres recursos retòrics. Té pàgines antològiques, que resten més enquadrades si es llegeixen en el conjunt de l'obra. Per això podem dir que és un volum indispensable per a tota persona culta.

Moltes de les seves frases són citades constantment. La que més, sens dubte, és la que es troba al començament de l'obra: "Ens vau fer per a vós [Senyor] i és inquiet el nostre cor fins que reposi en vós". També conté passatges emotius, com els dedicats a la seva mare Mònica. Altres fragments interessants són les reflexions sobre el temps.

Finament, notem que el títol té un doble significat: confessió agraïda de misericòrdia divina i confessió de les pròpies febleses. ■

UN NOU LLINDAR

Conduir amb seny

Quan empenem un viatge, molts tenim el costum de demanar la protecció de Déu perquè ens acompanyi al llarg de tot el trajecte. És una espècie de pelegrinatge que volem que quedi imperat per l'esperança, ja que el desig és arribar amb salut al lloc cap on ens dirigim. A la sortida, per tant, és un bon costum començar amb una pregària senzilla, dues paraules que mostrin la confiança que Algú ens acompanya.

La Jornada sobre el Trànsit, coincidint amb la festa de sant Cristòfol, ens dona l'oportunitat, a més de posar en mans de Déu el nostre caminar, el nostre conduir i la participació en aquest èxode que afavoreix l'estiu, de crear un ambient favorable a fer de la relació humana un espai d'humanització i sana comunicació. Estem davant d'una magnífica ocasió per a demostrar que som persones de bon tracte, que respectem les recomanacions que se'ns fan, sobretot la velocitat i circular lliures d'aquella intoxicació sense seny que posaria en perill la vida pròpia i la dels altres. Pensem que el primer dels drets humans és el dret a la vida i que cal respectar-lo sempre.

Agafar el volant és una gran responsabilitat i conduir és un exercici de caritat. Hi ha qui fàcilment canvia de conducta a pitjor, enverinant amb paraules i gestos una comunicació que hauria de ser amable i constructiva. Enmig d'una carretera també s'han de fer les coses bé. Com seguidors de Jesús, hem de saber que, com igual als seus deixebles, també a nosaltres ens envia a transmetre i desitjar la pau i fer de bons samaritans. Es tracta de practicar les virtuts de la paciència, de la prudència i del respecte. Per això, d'entrada, va bé acudir a la pregària demanant a Déu saber conduir amb seny.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Xavier Abel, Xavier Angosto, Jaume Balateu,

Francisco de Barcelona, Josep Miquel Bausset,

Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí Borrell,

Ángeles Conde, Montserrat Creus, Juanjo

Fernández, Antonio Gil, Oriol Jara, Natalia

Mangado, Ignasi Miranda, Glòria Monés,

Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pal-

larès-Personat, Montserrat Pibernat, Quique,

Jordi Ruaix, Jordi Sánchez, Valentí Serra,

Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****CICLE “ELS ORGUES DE CATALUNYA”**El **dimecres 9 de juliol**, a les 19.00, concert número 1.000 a la capella de Sant Sever de Barcelona per homenatjar les persones que han fet possible aquest cicle veterà.**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **dissabte 12 de juliol**, a les 20.00, concert de Berkhamsted School a favor de la Fundació Mirada de Esperanza (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).**MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES**Del **dimecres 23 de juliol al dilluns 28**, recés d'estiu *Que els vostres cors s'asserenin* amb la Gna. Conxa Adell (activitatspuelles@gmail.com).**ACO**Del **dilluns 18 d'agost al divendres 22**, exercicis espirituals amb l'evangelista de Joan amb el salesià Joan Codina a Tiana (tel. 935 058 686).**LISIEUX**Del **dilluns 18 d'agost al diumenge 24**, la basílica de la Mercè organitza una peregrinació a Lisieux en l'any del centenari de la canonització de santa Teresina (tel. 931 226 700).**Sant Feliu de Llobregat****DIACONAT**El **diumenge 6 de juliol**, a les 18.00, el bisbe Xavier Gómez confereix el diaconat al seminarista Juan Eusebio Brea a la catedral.**WEBINAR**El **dimarts 8 de juliol**, a les 17.00, webinar *Focusing Montserrat al monestir de Sant Benet* amb Maria del Mar Albajar i Gerard Porredon. Modera: Pilar Baredat. Inscripcions: <https://forms.gle/hmJi5HbgZh5KTSnC8>.**MONTSERRAT**El **dissabte 12 de juliol**, a les 21.00, concert de Jordi Vergés (orgue) i Olga Farrando (soprano) a la basílica de Montserrat.**URC**Del **dilluns 28 de juliol al dissabte 2 d'agost**, exercicis espirituals per a religiosos a Montserrat amb el P. Joan M. Mayol sobre *No temem* (tel. 933 024 367).**Solsona****MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL**El **dimecres 9 de juliol**, a les 20.00, conferència de Marta Ricart sobre *Espai i Lloc en la creació mural*.**SANTUARI DEL MIRACLE**Del **diumenge 20 de juliol al diumenge 27**, exercicis espirituals de contemplació seguint el mètode de Franz Jalics, amb Antoni Pou i equip (tel. 973 291 699).**Tarragona****CATEDRAL**El **dissabte 12 de juliol**, a les 21.00, concert de jazz al claustre de la catedral de Tarragona.**Urgell****URGELIA SACRA**El **dimecres 9 de juliol**, a les 10.30, visita als racons més secrets de la catedral de Santa Maria d'Urgell.**Vic****CICLE “ELS ORGUES DE CATALUNYA”**El **dissabte 12 de juliol**, a les 20.00, concert de Mercè Sanchís a la col·legiata-basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa.**COVA DE MANRESA**Del **divendres 1 d'agost al dissabte 30**, exercicis espirituals de mes dirigits per David Guindulain, s.j., i Alicia Guidonet, f.c.m. (tel. 938 720 422).**PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA**

Perquè aprenguem cada cop més a discernir, saber escollir camins de vida i rebutjar tot el que ens allunyi de Crist i de l'Evangelista

“El patrimoni de música litúrgica que tenim a Catalunya és immens, queda molt per descobrir”

MACIÀ GRAU

L'Ateneu Universitari Sant Pacià posarà en marxa a partir del curs 2025-2026 el nou Postgrau en Recerca i Recuperació Integral del Patrimoni Musical Litúrgic. Una proposta acadèmica pionera que formarà professionals especialitzats en la recuperació integral de tot tipus de partitures i documents musicals pertanyents a l'àmbit de la música litúrgica. El postgrau, format per dos semestres de matèries curriculars i sis mesos de pràctiques en un arxiu, estarà dirigit pel professor Pau Jorquera i Bordonau, que acaba de ser nomenat director de l'Escolania de Montserrat.

Per què s'ha creat aquest nou Postgrau?

Sorgeix de la situació actual del patrimoni musical a Catalunya. Tenim desenes de milers de manuscrits musicals repartits en arxius, biblioteques i fons de diversa mida: des de grans col·leccions com l'arxiu de Montserrat, amb uns 12.000 manuscrits, fins a petites parròquies on es conserven uns pocs llibres. Si comptem des del segle X o XI fins a l'actualitat, el patrimoni musical català és immens. Tot i que una part està catalogada, la majoria encara no està ni transcrita ni editada, i per tant és inabastable per als intèrprets actuals. Si no hi ha una edició moderna, aquesta música resta pràcticament inaccessible per a la interpretació i la divulgació.

Què proposa concretament el programa educatiu?

Volem formar professionals capaços de fer la recuperació integral del patrimoni musical litúrgic. Aquesta integralitat implica tot el procés: des de localitzar i identificar la partitura, entendre el context històric i litúrgic en què va ser creada, fins a transcriure-la i editar-la en formats moderns i interpretables.

Quina d'aquestes fases és la més complexa?

Potser la més difícil és la contextualització i catalogació. Qui no estigui familiaritzat amb la música litúrgica haurà d'aprendre com funciona l'any litúrgic, quins tipus de composicions es cantaven —responsoris, himnes, càntics, etc.— i també distingir la música estrictament litúrgica de la religiosa però no litúrgica. Evidentment, també la transcripció presenta complexitat, i per això

PAU JORQUERA

Director del nou Postgrau en Recerca i Recuperació Integral del Patrimoni Musical Litúrgic de l'Ateneu Sant Pacià

comptarem amb el millor professorat especialitzat de Catalunya, que guiarà els alumnes en tot aquest procés.

Quins són els arxius de Catalunya on queda més feina per fer?

Cada bisbat té el seu arxiu eclesiàstic, però també hi ha fons destacats com el ja esmentat de Montserrat, l'Orfeo Català, o basíliques com la del Pi, que té un arxiu musical molt important. D'altra banda, també hi ha petits arxius parroquials on es poden trobar veritables joies de polifonia. El volum de manuscrits pendents de recuperar és enorme, queda molt per descobrir. Per això aquest postgrau pot suposar un abans i un després, especialment si aconseguim que l'administració pública impulsi noves línies de subvenció i contractació de professionals formats, perquè els arxius necessitaran personal capacitat per fer aquesta feina. Això obrirà també noves sortides professionals per als futurs titulats del postgrau.

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb el millor disseny i l'última tecnologia per oferir solucions sostenibles i de qualitat i garantir la millor experiència en l'espai del bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.